

Forslag

til

Lov om ændring af lov om udøvelse af lægegerning.

Fremsat den 29. januar 1976 af *indenrigsministeren*.

§ 1.

I lov om udøvelse af lægegerning, jfr. lov- bekendtgørelse nr. 197 af 14. maj 1970, fore- tages følgende ændringer:

1. § 1 affattes således:

„§ 1. Ret til at udøve lægegerning og betegne sig som læge har kun den, der har modtaget autorisation eller i øvrigt har adgang til at udøve lægegerning i henhold til §§ 2, 3 og 3 a.“

2. § 2, stk. 1, 2. pkt., ophæves.

3. § 2, stk. 4, affattes således:

„Stk. 4. Tilladelse til selvstændigt virke som læge meddeles af sundhedsstyrelsen den læge, der har gennemgået den i stk. 5 omhandlede uddannelse eller en uddannelse, der kan sidestilles hermed.“

4. § 2, stk. 5, affattes således:

„Stk. 5. Indenrigsministeren fastsætter efter forhandling med undervisningsministeren nærmere regler for den supplerende praktiske grunduddannelse af de i stk. 1 nævnte læger med henblik på selvstændigt virke som læge. Uddannelsen skal foregå under ansættelse og have en varighed på 18 måneder.“

5. I § 3, stk. 1, udgår: „, som skibslæge“ og „amtslægen“ ændres til „embedslægeinstitutionen“.

6. § 3, stk. 2, ophæves, og i stedet indsættes:

„Stk. 2. Indenrigsministeren fastsætter regler for videreuddannelse udover den i § 2, stk. 5, nævnte uddannelse med henblik på

udøvelse af nærmere bestemte lægelige funktioner, herunder virke i almen praksis, og for anvendelse af særlige betegnelser for læger, der har gennemgået sådan uddannelse.“

7. § 3, stk. 4, ophæves, og efter § 3 indsættes som ny paragraf:

„§ 3 a. Indenrigsministeren kan fastsætte sådanne bestemmelser om udøvelse af lægegerning her i landet, som er nødvendige til gennemførelse af overenskomster om fælles nordisk arbejdsmarked for læger og direktiver vedtaget af De europæiske Fællesskaber.

Stk. 2. Sundhedsstyrelsen kan meddele personer, der i udlandet har gennemgået uddannelser, som kan sidestilles med de i § 2 nævnte uddannelser, autorisation og tilladelse til selvstændigt virke som læge her i landet. I tilladelsen kan fastsættes begrænsninger i den pågældendes udøvelse af lægegerning. Tilladelsen kan tidsbegrænses.

Stk. 3. Er autorisation som læge her i landet givet på grundlag af autorisation i et andet land, kan sundhedsstyrelsen fratage den pågældende autorisationen, dersom autorisationen i det andet land fratages ham eller på anden måde taber sin gyldighed.“

8. I § 4, stk. 1, udgår: „og fastsætter i hovedtrækkene, på hvilke vilkår sådan ret kan opnås.“

9. § 4, stk. 2, affattes således:

„Stk. 2. Indenrigsministeren fastsætter efter indstilling fra sundhedsstyrelsen nærmere regler for sammensætningen af specialistnævnet, der udnævnes for 4 år ad gangen. Indenrigsministeren udnævner efter indstilling fra sundhedsstyrelsen nævnets

formand, der skal være læge. De øvrige medlemmer udnævnes af sundhedsstyrelsen. Samtidig udnævnes suppleanter til at fungere i medlemmernes forfald. Til at vejlede nævnet udnævner sundhedsstyrelsen for 4 år ad gangen speciallæger inden for hvert anerkendt speciale. Sundhedsstyrelsen kan fastsætte regler for nævnets virksomhed.“

10. § 5 affattes således:

„§ 5. Autorisation som læge kan fratages — og generhverves — efter reglerne i lov om sundhedsvæsenets centralstyrelse.

Stk. 2. En læge kan over for sundhedsstyrelsen fraskrive sig sin autorisation for tid eller indtil videre. Autorisationen generhverves, når en fastsat tidsfrist for fraskrivelsen er udløbet, og kan tillige generhverves efter ansøgning til sundhedsstyrelsen, såfremt de omstændigheder, der begrundede fraskrivelsen, ikke længere findes at være til stede.

Stk. 3. Sundhedsstyrelsens afgørelse kan påklages til indenrigsministeren. Afslår indenrigsministeren klagen, kan klageren forlange indenrigsministerens afgørelse indbragt for domstolene, såfremt den er forløbet mindst 1 år efter, at den pågældende har fraskrevet sig autorisationen eller efter, at generhvervelsen er nægtet ved dom. Indenrigsministerens afgørelse skal indeholde oplysning om adgangen til at begære domstolsprøvelse og om fristen herfor.

Stk. 4. Begæring efter stk. 3 om domstolsprøvelse skal fremsættes over for indenrigsministeren inden 3 uger efter, at indenrigsministerens afgørelse er meddelt den pågældende. Indenrigsministeren anlægger sag imod den pågældende i den borgerlige retsplejes former.“

11. I § 5 b, stk. 1, § 5 c og § 5 e, 1. pkt., ændres „indenrigsministeren“ til: „sundhedsstyrelsen“.

12. § 5 b, stk. 3-4, affattes således:

„*Stk. 3.* Afslår indenrigsministeren en klage over sundhedsstyrelsens fratagelse af retten til at ordinere euforiserende stoffer, kan lægen forlange indenrigsministerens afgørelse indbragt for domstolene. Han skal i så fald over for indenrigsministeren fremsætte begæring herom inden 3 uger efter, at

indenrigsministerens afgørelse er meddelt den pågældende. Indenrigsministeren anlægger sag imod den pågældende i den borgerlige retsplejes former.

Stk. 4. Sundhedsstyrelsens afgørelse har, dersom den ikke bestemmer andet, virkning straks fra afgørelsens modtagelse og uafhængigt af, om sagen indbringes for indenrigsministeren og domstolene.“

13. I § 5 d, ændres „amtslægen“ til: „embedslægeinstitutionen“.

14. I § 5 e, 2. pkt., ændres „Dersom ministeren afslår ansøgningen“ til: „Afslår indenrigsministeren en klage over sundhedsstyrelsens afgørelse“.

15. I § 12 ændres „embedslæge“ til: „embedslægeinstitution“.

16. I § 26, stk. 1 ændres „indfødsret“ til: „dansk indfødsret eller indfødsret i et af de lande, der er medlemmer af De europæiske Fællesskaber“.

§ 2.

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. december 1976.

Stk. 2. Læger, der i medfør af § 4, stk. 1, i lov om udøvelse af lægegerning, jfr. lovbekendtgørelse nr. 197 af 14. maj 1970, har fået tilladelse til at betegne sig som speciallæge før denne lovs ikrafttræden, har adgang til selvstændigt virke som læge. Tilsvarende gælder læger, der før denne lovs ikrafttræden har påbegyndt uddannelsen til speciallæge og opnår tilladelse til at betegne sig som sådan

Stk. 3. Tilladelser til at udøve virksomhed som alment praktiserende læge eller til at udøve selvstændig virksomhed (erhverv) som fødselshjælper og læge ligestilles med tilladelse i henhold til § 2, stk. 4, i lov om udøvelse af lægegerning.

Stk. 4. Læger, der har aflagt lægevidenskabelig embedseksamen efter bestemmelserne i kongelig anordning nr. 275 af 26. august 1954 om den lægevidenskabelige embedseksamen ved Københavns og Århus universiteter med senere ændringer, skal

inden for 5 år efter består eksamen have ret til at opnå autorisation til at udøve selvstændig virksomhed (erhverv) som fødsels-hjælper og læge efter de hidtil gældende regler.

§ 3.

Loven gælder ikke for Færøerne, men kan ved kgl. anordning sættes i kraft på øerne med de afvigelser, som de særlige færøske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget.

Almindelige bemærkninger.

Med dette lovforslag tilsigtes, dels at bidrage til løsning af kapacitetsproblemerne i den kliniske videreuddannelse af læger efter bestået embedseksamen, dels at gennemføre de ændringer i lægeloven, der følger af de af De europæiske Fællesskaber udstedte direktiver om læger.

Ved ændringen af lægeloven i 1970 blev den 12 måneders turnusordning som betingelse for at erhverve ubegrænset autorisation som læge og fødsels-hjælper (B-autorisation) afskaffet som en konsekvens af en ny studieordning for medicinske studerende, hvorved studietiden blev normeret til 6 år ved Odense universitet og 6½ år ved universiteterne i København og Århus, og der indførtes en obligatorisk 24 måneders specialiseret sygehustjeneste som betingelse for at opnå tilladelse til virksomhed som alment praktiserende læge. De senere års stærkt forøgede lægeproduktion — i 1974 830 kandidater mod 300 i 1967 — har imidlertid betydet, at det har vist sig stadig vanskeligere for de unge læger at opnå de kompetencegivende ansættelser ved sygehusvæsenet. Til belysning af problemets omfang kan oplyses, at en af sundhedsstyrelsens foretaget undersøgelse viser, at kun 75 af de ca. 1000 læger, uddannet efter 1967-studieplanen, der ved udgangen af 1974 havde 2 års kandidatalder, og dermed en teoretisk mulighed for at opnå ret til selvstændig lægevirksomhed, havde opnået denne ret. Der er endvidere i dag i alt ca. 2000 lægevidenskabelige kandidater, der helt eller delvis ikke har kunnet opnå de kompetencegivende stillinger, især i faget intern medicin.

De europæiske Fællesskaber udstedte den 16. juni 1975 2 direktiver (optaget som bilag til lovforslaget):

- rådets direktiv nr. 75/362 af 16. juni 1975 om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for læger omfattende foranstaltninger, som skal lette den faktiske udøvelse af retten til etablering og fri udveksling af tjenesteydelser.
- rådets direktiv nr. 75/363 af 16. juni 1975 om samordning af de administrativt eller ved lovfastsatte bestemmelser om virksomhed som læge.

Direktiverne forpligter medlemsstaterne til inden 18 måneder efter direktivernes meddelelse, d.v.s. den 19. december 1976, at tilvejebringe fuld etableringsfrihed og fri udveksling af tjenesteydelser i medlemsstaterne for læger, der er EF-statsborgere og har eksamensbevis fra en medlemsstat. Direktiverne omfatter såvel selvstændige som ansatte læger under forudsætning af, at de pågældende læger, herunder speciallæger, har ubegrænset autorisation. Det vil ifølge den gældende lægelov sige, at have ret til at virke som alment praktiserende læge. Dette nødvendiggør en ændring af det danske uddannelses-system, der adskiller sig fra samtlige øvrige EF-lande (og de øvrige nordiske lande). Efter gennemført universitetsuddannelse (A-autorisation) kan lægen efter den i 1970 gennemførte ændring af lægeloven vælge enten en to-årig uddannelse til alment praktiserende læge (B-autorisation) eller en speciallægeuddannelse. A-autorisationen giver kun begrænset kompetence, særligt til uddannelsesstillinger som underordnet sygehuslæge. Speciallægens kompetence er begrænset til specialet, medmindre han tillige har B-autorisation. I de øvrige EF-lande og nordiske lande gives ubegrænset autorisation til alle læger efter gennemgået teoretisk universitetsuddannelse og klinisk uddannelse, hvorefter eventuel speciallægeuddannelse kan påbegyndes.

Som følge af kapacitetsproblemerne i den kliniske videreuddannelse af læger nedsatte indenrigsministeriet i juni 1974 en arbejdsgruppe vedrørende uddannelse af lægevidenskabelige kandidater til almen praksis med repræsentanter for sundhedsstyrelsen, lægeforeningen, sygehusejerne og berørte ministerier. Arbejdsgruppen har i februar 1975 afgivet betænkning.

Arbejdsgruppen stillede forslag om, at der etableres en for alle læger fælles basal almen uddannelse af 18 måneders varighed, bestående af 6 måneders medicin, 6 måneders kirurgi samt 6 måneders valgfri klinisk tjeneste, som vil kunne udføres som amanuensis hos alment praktiserende læge. Dette forslag skal ses i sammenhæng med, at det i praksis har vist sig, at så godt som alle læger, der sigter mod en speciallægeuddannelse, har ønsket at gennemgå den 24

måneders uddannelse til alment praktiserende læge, hvilket har belastet uddannelseskapa- citeten uforholdsmæssigt. Gennemførelsen af det af arbejdsgruppen foreslåede uddannelsesforløb skal give principiel ret til selvstændigt virke som læge og vil udover at bidrage væsentligt til løsning af kapacitetsproblemerne i den kliniske videreuddannelse også betyde, at danske læger opfylder EF-direktiverne og dermed vil kunne opnå ansættelse og eventuel videreuddannelse i EF-landene.

Den af arbejdsgruppen foreslåede reduktion af den kliniske uddannelse fra de nuværende 24 til 18 måneder, sammenholdt med den omstændighed at læger i dag normalt har mindst 4-5 års sygehustjeneste bag sig, inden de etablerer sig som alment praktiserende læge, vil imidlertid kunne medføre, at læger, der nedsætter sig i almen praksis under den offentlige sygesikring, ikke har en tilstrækkelig uddannelsesmæssig baggrund. Det bemærkes herved, at de 18 måneder i det store og hele forventes gennemført i rotationsstillinger inden for en sammenhængende periode umiddelbart efter afsluttet embedseksamen. Arbejdsgruppen gav derfor udtryk for den opfattelse, at det må være en forudsætning for gennemførelsen af 18 månedersforslaget, at der etableres et speciale i almen medicin eller en anden form for formaliseret almen medicinsk videreuddannelse.

Indenrigsministeriet kan tiltræde arbejdsgruppens forslag om en for alle læger basal klinisk uddannelse på 18 måneder, jfr. lovforslagets § 1, nr. 4, samt at der herudover for at sikre en tilstrækkelig uddannelsesmæssig standard må stilles krav om en yderligere videreuddannelse af danske læger for at kunne virke i almen praksis under den offentlige sygesikring. Iøvrigt er det tanken, at der ved nedsættelse i almen praksis under den offentlige sygesikring vil blive tale om en individuel bedømmelse med henblik på at finde frem til den bedst kvalificerede læge.

Den af sundhedsstyrelsen nedsatte speciallægekommission vil i begyndelsen af 1976 afgive betænkning om uddannelse i almen medicin. Efter det for indenrigsministeriet oplyste, vil kommissionen dels fremkomme med et mere kortsigtet og kortvarigt uddannelsesprogram for alment praktiserende læger, dels et langsigtet forslag til uddannelseskra- v til et speciale i almen medicin. Det kortvarige uddannelsesprogram, der tager hensyn til de øjeblikkelige kapacitetsmæssige vanskeligheder i visse dele af uddannelsessystemet, bygger på et samlet uddannelsesforløb på 3 år incl. den fælles basale almenuddannelse, medens det langsigtede forslag til uddannelseskra- v til et speciale i almen medicin indeholder et

5-årigt uddannelsesforløb. Begge uddannelsesforløb vil indeholde et teoretisk kursus til afløsning af det i den nugældende lægelovs § 2, stk. 5, omhandlede kursus på 120 timer, idet der dog må påregnes en vis udvidelse af kursustiden.

Indenrigsministeriet må afvente speciallægekommissionens forslag, men finder, at der under alle omstændigheder bør gennemføres en formaliseret videreuddannelse af læger til almen praksis under den offentlige sygesikring. Bl.a. med henblik herpå er der i lovforslagets § 1, nr. 6, foreslået skabt hjemmel for indenrigsministeren til at fastsætte regler for videreuddannelse udover den fælles basale kliniske uddannelse med henblik på udøvelse af særlige lægeli- ge funktioner og for anvendelse af nærmere bestemte betegnelser for læger, der har gennemgået sådan uddannelse.

Den foreslåede nyordning indebærer, at man fremtidig vil have 3 uddannelsesniveauer. Det første niveau vil være en lægevidenskabelig embedseksamen, der i forbindelse med aflagt lægeløfte giver ret til at få autorisation som læge og betegne sig som læge. Disse læger vil kunne virke i underordnede stillinger på sygehus eller som amanuensis (praksisreservelæge) hos en alment praktiserende læge, jfr. lovens § 3, stk. 1. Det andet niveau opnås efter en 18 måneders supplerende praktisk grunduddannelse, der jfr. den foreslåede formulering af § 2, stk. 5, indebærer selvstændig erhvervskompetence. Det tredje niveau, der indebærer ret til udøvelse af nærmere bestemte lægeli- ge funktioner, og i den forbindelse ret til anvendelse af særlige betegnelser, vil jfr. den foreslåede formulering af § 3, stk. 2, først kunne opnås efter gennemgang af nærmere af indenrigsministeren fastsatte uddannelser. Dette uddannelsesniveau vil f. eks. omfatte virksomhed som alment praktiserende læge under den offentlige sygesikring og som speciallæge.

Udover at lovforslaget sigter på at skabe hjemmel for gennemførelse af de ovenfor nævnte ændringer i uddannelsen af læger, er der medtaget forslag om, at sundhedsstyrelsen fremtidig skal administrere reglerne om fratagelse m.v. af autorisationer og retten til at ordinere euforiserende stoffer, men således at sundhedsstyrelsens afgørelser kan indbringes for indenrigsministeren.

Lovforslagets vedtagelse forventes ikke i sig selv at medføre merudgifter for staten og for amtskom- munerne.

Udgifterne i forbindelse med afholdelse af det i den gældende lovs § 2, stk. 5, nævnte 120 timers teoretiske kursus afholdes af staten over finanslovs- konto § 13.6.05.52.01. Undervisning af uddannelses-

søgende læger, og lægernes aflønning under deltagelse i de teoretiske kurser af amtskommunerne. Den fremtidige teoretiske del af uddannelsen til alment praktiserende læge vil formentlig ikke kunne holdes inden for de nuværende 120 timer, men til gengæld vil kun et færre antal læger, nemlig de der direkte sigter på almen praksis, søge optagelse på kurserne. De med de teoretiske kurser forbundne udgifter forventes derfor stort set uændrede. Lønudgifter til læger under deltagelse i de teoretiske kurser påregnes fortsat afholdt af amtskommunerne.

For så vidt angår det foreslåede 18 måneders uddannelsesforløb til erhvervelse af selvstændig erhvervskompetence, jfr. forslaget § 1, nr. 4, tilsigter forslaget ganske vist at give mulighed for, at et større antal medicinske kandidater kan opnå erhvervskompetence, men heroverfor står, dels at uddannelsesperioden nedsættes med 6 måneder, dels at det påtænkte uddannelsesforløb vil blive søgt gennemført gennem rotationsstillinger, hvilket betyder, at uddannelsesperioden for den enkelte kan nedsættes ikke alene formelt men også reelt. For så vidt angår uddannelse ud over den fælles 18 måneders uddannelse, vil antallet af læger i denne del af uddannelsessystemet afhænge af samfundets behov for tilgang af læger til de forskellige sektorer af sundhedsvæsenet (i videre forstand).

I forbindelse med gennemførelsen af den nye 18 måneders uddannelse til selvstændigt virke som læge vil det imidlertid være nødvendigt at søge at skaffe det store antal læger, der hidtil ikke har opnået ret til selvstændig lægevirksomhed, denne ret gennem ansættelse i sygehusvæsenet, og der vil i denne forbindelse kunne blive tale om en midlertidig merudgift for amtskommunerne.

Indenrigsministeriet har modtaget udtalelser over lovudkastet fra socialministeriet, undervisningsministeriet, arbejdsministeriet, Amtsrådsforeningen i Danmark, Københavns magistrat, Frederiksberg kommunalbestyrelse, Den almindelige danske Lægeforening og sundhedsstyrelsen.

Lov om udøvelse af lægegerning er senest ændret ved lov nr. 174 af 29. april 1970. Folketingets forhandling 1969-70 F. 2356, 3119, 5168, 5279, A. 1633, B. 859 og C. 467.

Bemærkninger til de enkelte bestemmelser.

Til § 1.

Til nr. 1.

Den ændrede formulering af § 1 tager sigte på EF-lægers adgang til at udføre enkelte tjenesteydelser her i landet, jfr. bemærkningerne til forslagets § 1, nr. 7.

Til nr. 2.

Den i § 2, stk. 1, optagne løfteerklæring foreslås ophævet som værende uden retlig betydning.

Til nr. 3 og 4.

Ved lægelovsrevisionen i 1970 blev den 12 måneders turnusordning som betingelse for at erhverve ubegrænset autorisation som læge og fødselshjælper (B-autorisation) afskaffet, og der indførtes en obligatorisk 24 måneders specialiseret sygehustjeneste samt en teoretisk uddannelse af en varighed på 120 timer som betingelse for at opnå tilladelse til virksomhed som alment praktiserende læge. 1970-ordningen foreslås nu afløst af en for alle læger fælles supplerende praktisk grunduddannelse på 18 måneder, der skal give ret til selvstændigt virke som læge, men ikke nødvendigvis som alment praktiserende læge under den offentlige sygesikring. Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger.

Til nr. 5.

Da skibslæger udøver selvstændig virksomhed, følger det af EF-direktiv 75/363, art. 1, at de pågældende generelt skal have erhvervet ret til selvstændigt virke som læge, jfr. lovforslagets § 1, nr. 4.

Til nr. 6.

Efter gældende lovs § 3, stk. 2, kan speciallæger virke i overordnet stilling på sygehus og udøve praksis inden for deres speciale. Baggrunden for denne bestemmelse er, at tilladelse i henhold til § 4 til at betegne sig som speciallæge ikke medfører ret til selvstændigt virke som læge med mindre tillige den i § 2, stk. 4, nævnte tilladelse opnås. Med den foreslåede affattelse af § 2, stk. 4, jfr. lovforslagets § 1, nr. 3, er bestemmelsen i den gældende lovs § 3, stk. 2, blevet overflødiggjort.

Den foreslåede affattelse af § 3, stk. 2, åbner mulighed for at kunne stille særlige uddannelseskra- til læger, der skal virke som alment praktiserende læger under den offentlige sygesikring. For læger, der har afsluttet den i den gældende lovs § 2, stk. 5, nævnte uddannelse til alment praktiserende læge, vil der ikke blive stillet krav om supplerende uddannelse, og for læger, der forinden nærværende lovs ikrafttræden har påbegyndt den nævnte uddannelse, vil der blive fastsat overgangsregler. Herudover tager bestemmelsen også hensyn til det ønskelige i fremover at kunne stille særlige uddannelseskra- til anden lægelig virksomhed, som f. eks. bedriftslæger. Endelig bemærkes, at speciallægekommissionen i forbindelse med en begrænsning i det nuværende antal specialer forventes at foreslå indført

F. t. l. vedr. udøvelse af lægegerning.

virksomhed i visse ekspertfunktioner. Den foreslåede bestemmelse vil indeholde hjemmel til at gennemføre dette.

De omhandlede uddannelseskra v vil blive fastlagt efter forhandling med de berørte myndigheder og organisationer. Således for så vidt angår uddannelsen til almen praksis efter forhandling med socialministeriet og med amtskommunerne som sygehus- og sygesikringskommuner.

Til nr. 7.

Forslagets 1. stk. giver hjemmel for fastsættelse af regler for udøvelse af lægegerning her i landet i overensstemmelse med bestemmelserne, dels i overenskomst om fælles nordisk arbejdsmarked for læger, dels i direktiver vedtaget af De europæiske Fællesskaber om læger. Reglerne vedrører alene personer, der omfattes af overenskomsten eller direktiverne. For så vidt angår de nordiske læger, indebærer bestemmelsen ingen realitetsændring i forhold til gældende praksis, der administreres i medfør af reglerne om fælles nordiske arbejdsmarked for læger, jfr. indenrigsministeriets cirkulære af 19. august 1969, hvorefter autorisation som læge i Danmark efter ansøgning meddeles statsborgere i de nordiske lande, der har ubegrænset autorisation som læge i et af de andre nordiske lande. En betingelse for autorisationens meddelelse er, at ansøgerne ved det lægevidenskabelige fakultet ved et dansk universitet har bestået en prøve i dansk medicinallovgivning. Derimod stilles ikke krav om kendskab til det danske sprog.

For så vidt angår læger, der er statsborgere i et af de øvrige lande, der er medlemmer af De europæiske Fællesskaber, vil der i medfør af direktiv 75/362 med hjemmel i stk. 1 skulle udsendes bestemmelser om:

1. meddelelse af autorisation, jfr. kapitel II-V.
2. benyttelse af akademisk titel, jfr. kapitel VI.
3. udveksling af oplysninger om sanktioner i tilfælde af alvorlige embedsforseelser m.v., jfr. art. 12.
4. udveksling af tjenesteydelser, jfr. kap. VII, B.
5. etablering af informationskontor, jfr. art. 20.

Forslagets 2. stk. erstatter § 3, stk. 4, i den gældende lov og omfatter de personer med udenlandsk lægeuddannelse, som ikke omfattes af forslagets 1. stk. Det er ikke hensigten at ændre gældende praksis, der administreres i henhold til indenrigsministeriets cirkulære af 19. august 1969, men bestemmelsen præciserer, at der kan gives begrænsninger (i tid og i virksomhedsområde).

188 Fremsatte lovforslag (undt. finans- og tillægsbev.lovforslag).

Til nr. 8.

Bestemmelsen udgår som en konsekvens af den under § 1, nr. 6, foreslåede bestemmelse, idet indenrigsministerens bemyndigelse til at fastsætte vilkårene for at opnå tilladelse til at betegne sig som speciallæge indeholdes i bemyndigelsen for indenrigsministeren til at fastsætte regler for videreuddannelse af læger.

Til nr. 9.

Efter lægelovens § 4, stk. 2, består speciallægenævnet af 7 medlemmer, hvoraf 2 repræsenterer de lægevidenskabelige fakulteter, medens en sygehusoverlæge, en alment praktiserende læge, en praktiserende speciallæge og en yngre læge repræsenterer lægeforeningen.

Udviklingen i specialiseringen af lægernes videreuddannelse, så som i antallet af specialer og tilrettelæggelsen af den kliniske og teoretiske videreuddannelse, gør det ønskeligt løbende at kunne ændre speciallægenævnets sammensætning, herunder også give mulighed for repræsentation for ikke-lægelige instanser, som f.eks. sygehuskommunerne. Det foreslås derfor, at indenrigsministeren bemyndiges til at fastsætte regler for dets sammensætning.

Det bemærkes, at der ikke herved tilsigtes nogen indskrænkning i den nuværende repræsentation i nævnet.

Såfremt der som ovenfor nævnt under bemærkningerne til pkt. 6 måtte blive indført virksomhed i visse ekspertfunktioner i stedet for specialer, påregnes det, at speciallægenævnet inddrages i administrationen heraf. I denne forbindelse vil det kunne komme på tale, at de til ekspertfunktionerne hørende videnskabelige selskaber udpeger repræsentanter til at vejlede speciallægenævnet herom.

Til nr. 10, 11, 12 og 14.

Bestemmelserne i den gældende lovs § 5, stk. 1-6, er enslydende med de i § 5 i lov nr. 182 af 23. juni 1932 om sundhedsvæsenets centralstyrelse indeholdte regler om fratagelse — og generhvervelse — af autorisationer for læger, tandlæger, jordemødre, sygeplejersker m.v., og på denne baggrund foreslås det, at der i lægelovens § 5, stk. 1, fremtidigt alene henvises til bestemmelserne i centralstyrelsesloven.

Fraskrivelse af retten til at udøve lægegerning skal ifølge gældende lovs § 5, stk. 7, ske over for indenrigsministeren. Ved bestemmelserne i den nye § 5, stk. 2-4, foreslås det, at fraskrivelsen fremtidigt sker over for sundhedsstyrelsen, men således at sundhedsstyrelsens afslag på ansøgning om tilbagegivelse af autorisation kan indbringes for indenrigsministeren.

De foreslåede ændringer af §§ 5 b, 5 c og 5 e skal ses som en konsekvens af ændringen af § 5, således at sundhedsstyrelsen også tillægges kompetence med hensyn til fratagelse m. v. af lægers ret til at ordinere euforiserende stoffer, men med mulighed for anke til indenrigsministeren af sundhedsstyrelsens afgørelser.

Til nr. 16.

Den foreslåede ændring medfører, at „naturlæger“, der er statsborgere i et af de øvrige lande, der er medlemmer af De europæiske Fællesskaber, kan udøve deres virksomhed på lige fod med danske statsborgere og personer, der har opholdt sig her i landet i 10 år.

Ændringen er en konsekvens af EF-traktaten art. 52 og 59-60, idet det vil være traktatstridigt at diskriminere på nationalitet på et område som det fore-

liggende, hvor der ikke eksisterer faglige kvalifikationskrav.

Til § 2.

Da de speciallæger, som er uddannet efter læge-lovsændringen i 1970 uden at have erhvervet ret til at udøve virksomhed som alment praktiserende læge, vil opfylde de uddannelseskrav, der fremtidig vil gælde for tilladelse til selvstændigt virke som læge, er det i stk. 2 foreslået, at de i medfør af loven umiddelbart tillægges adgang til selvstændigt virke som læge.

Vedrørende overgangsregler for de læger, der forinden lovens ikrafttræden har påbegyndt den i den gældende lovs § 2, stk. 5, nævnte uddannelse til alment praktiserende læge henvises til bemærkningerne under § 1, pkt. 6.

Bilag 1.

Sammenstilling af bestemmelserne i forslaget til lov om ændring af lov om udøvelse af lægegerning og dertil svarende bestemmelser i lov om udøvelse af lægegerning.

Lovforslaget.

§ 1. Ret til at udøve lægegerning og betegne sig som læge har kun den, der har modtaget autorisation eller i øvrigt har adgang til at udøve lægegerning i henhold til §§ 2, 3 og 3 a.

§ 2. Autorisation som læge meddeles af sundhedsstyrelsen den, der har bestået dansk lægevidenskabelig embedseksamen, og som overfor lægevidenskabeligt fakultet har aflagt lægeløftet.

Stk. 4. Tilladelse til selvstændigt virke som læge meddeles af sundhedsstyrelsen den læge, der har gennemgået den i stk. 5 omhandlede uddannelse eller en uddannelse, der kan sidestilles hermed.

Stk. 5. Indenrigsministeren fastsætter efter forhandling med undervisningsministeren nærmere regler for den supplerende praktiske grunduddannelse af de i stk. 1 nævnte læger med henblik på selvstændigt virke som læge. Uddannelsen skal foregå under ansættelse og have en varighed på 18 måneder.

§ 3. stk. 1. En læge, som ikke har opnået den i § 2, stk. 4, nævnte tilladelse, kan virke i underordnet stilling på sygehus eller som amanuensis hos eller midlertidig stedfortræder for en alment praktiserende læge. Indenrigsministeren kan, for så vidt det skønnes nødvendigt for at undgå misbrug af foranstående regel, fastsætte begrænsninger i denne. Forinden en læge kan tiltræde en af de nævnte stillinger, skal han overfor embedslægeinstitutionen, i København stads- lægen, ved forevisning af autorisationsbevis

Gældende lov.

§ 1. Ret til at udøve lægegerning og betegne sig som læge har kun den, der har modtaget autorisation i henhold til §§ 2 og 3.

§ 2. Autorisation som læge meddeles af sundhedsstyrelsen den, der har bestået dansk lægevidenskabelig embedseksamen, og som overfor lægevidenskabeligt fakultet har aflagt lægeløftet. Forinden autorisation meddeles, afgiver vedkommende en skriftlig forsikring om samvittighedsfuldt at ville opfylde sine pligter som læge.

Stk. 4. Tilladelse til at udøve virksomhed som alment praktiserende læge meddeles af sundhedsstyrelsen den læge, der har gennemgået den i stk. 5 omhandlede uddannelse eller en uddannelse, der efter sundhedsstyrelsens skøn kan sidestilles hermed.

Stk. 5. Indenrigsministeren fastsætter efter forhandling med undervisningsministeren nærmere regler for uddannelsen til alment praktiserende læge. Uddannelsen, der kan omfatte teoretiske kurser, af højst 120 timers varighed, skal være lønnet og af i alt 24 måneders varighed.

§ 3, stk. 1. En læge, som ikke har opnået den i § 2, stk. 4, nævnte tilladelse, kan virke i underordnet stilling på sygehus, som skibslæge eller som amanuensis hos eller midlertidig stedfortræder for en alment praktiserende læge. Indenrigsministeren kan, for så vidt det skønnes nødvendigt for at undgå misbrug af foranstående regel, fastsætte begrænsninger i denne. Forinden en læge kan tiltræde en af de nævnte stillinger, skal han overfor amtslægen, i København stads- lægen, ved forevisning af autorisationsbevis

Lovforslaget.

godtgøre at opfylde betingelserne for stillingens overtagelse.

Stk. 2. Indenrigsministeren fastsætter regler for videreuddannelse udover den i § 2, stk. 5, nævnte uddannelse med henblik på udøvelse af nærmere bestemte lægelige funktioner, herunder virke i almen praksis, og for anvendelse af særlige betegnelser for læger, der har gennemgået sådan uddannelse.

§ 3 a. Indenrigsministeren kan fastsætte sådanne bestemmelser om udøvelse af lægegerning her i landet, som er nødvendige til gennemførelse af overenskomster om fælles nordisk arbejdsmarked for læger og direktiver vedtaget af De europæiske Fællesskaber.

Stk. 2. Sundhedsstyrelsen kan meddele personer, der i udlandet har gennemgået uddannelser, som kan sidestilles med de i § 2 nævnte uddannelser, autorisation og tilladelse til selvstændigt virke som læge her i landet. I tilladelsen kan fastsættes begrænsninger i den pågældendes udøvelse af lægegerning. Tilladelsen kan tidsbegrænses.

Stk. 3. Er autorisation som læge her i landet givet på grundlag af autorisation i et andet land, kan sundhedsstyrelsen fratage den pågældende autorisationen, dersom autorisationen i det andet land fratages ham eller på anden måde taber sin gyldighed.

§ 4, stk. 1, 2. pkt.

Indenrigsministeren afgør efter en gennem sundhedsstyrelsen fremsendt indstilling fra det i stk. 2 nævnte specialistanavn, indenfor hvilke grene af lægevidenskaben læger kan opnå tilladelse til at betegne sig som speciallæge.

§ 4, stk. 2. Indenrigsministeren fastsætter efter indstilling fra sundhedsstyrelsen nærmere regler for sammensætningen af specialistanævnet, der udnævnes for 4 år ad gangen. Indenrigsministeren udnævner efter indstilling fra sundhedsstyrelsen nævnets formand, der skal være læge. De øvrige medlemmer udnævnes af sundhedsstyrelsen. Samtidig udnævnes suppleanter til at fungere i medlemmernes forfald. Til at vejlede nævnet udnævner sundhedsstyrelsen for 4 år ad gangen

Gældende lov.

godtgøre at opfylde betingelserne for stillingens overtagelse.

Stk. 2. En læge, der har opnået tilladelse i henhold til § 4, kan virke i overordnet stilling på sygehus og udøve praksis indenfor sit speciale.

§ 3, stk. 4. Indenrigsministeren kan under særlige omstændigheder og på nærmere angivne vilkår efter erklæring fra et lægevidenskabeligt fakultet og sundhedsstyrelsen meddele autorisation som læge og tilladelse til at udøve virksomhed som alment praktiserende læge til personer, der i udlandet har erhvervet lægeuddannelse.

§ 4, stk. 1, 2. pkt.

Indenrigsministeren afgør efter en gennem sundhedsstyrelsen fremsendt indstilling fra det i stk. 2 nævnte specialistanavn, indenfor hvilke grene af lægevidenskaben læger kan opnå tilladelse til at betegne sig som speciallæge, og fastsætter i hovedtrækkene, på hvilke vilkår sådan ret kan opnås.

§ 4, stk. 2. Specialistanævnet består af 7 medlemmer, der udnævnes for 4 år ad gangen. Indenrigsministeren udnævner efter indstilling fra sundhedsstyrelsen nævnets formand, der skal være læge. Som de øvrige medlemmer af nævnet udnævner sundhedsstyrelsen efter indstilling fra de lægevidenskabelige fakulteter 2 fakultetsmedlemmer, der skal være speciallæger beskæftiget med et anerkendt speciale, og efter indstilling fra Den almindelige danske Lægeforening en

Lovforslaget.

speciallæger inden for hvert anerkendt speciale. Sundhedsstyrelsen kan fastsætte regler for nævnets virksomhed.

§ 5, *stk. 1.* Autorisation som læge kan fratages — og generhverves — efter reglerne i lov om sundhedsvæsenets centralstyrelse.

Gældende lov.

sygehusoverlæge, en alment praktiserende læge, en praktiserende speciallæge og en repræsentant for de unge, endnu ikke nedsatte læger. Samtidig udnævnes suppleanter til at fungere i medlemmernes forfald. Til at vejlede nævnet ved bedømmelse af ansøgningerne udnævner sundhedsstyrelsen for 4 år ad gangen 2 speciallæger inden for hvert anerkendt speciale. Sundhedsstyrelsen kan fastsætte regler for nævnets virksomhed.

§ 5. Må det antages, at en læge er farlig for sine medmennesker under udøvelse af lægegerning enten på grund af legemlige mangler eller varig eller med mellemrum indtrædende mangelfuld sjælstilstand, hvad enten denne skyldes sygdom eller misbrug af alkohol, morfin, kokain og deslige, eller på grund af udvist grov uduelighed, afgiver sundhedsstyrelsen til indenrigsministeren indstilling om, at der træffes foranstaltninger til, at retten til at udøve lægegerning fratages vedkommende. Forinden sundhedsstyrelsen afgiver sin indstilling, skal sagen forelægges retslægerådet. Endvidere skal der gives vedkommende lejlighed til at erklære sig skriftlig eller, hvis han ønsker det, at afgive mundtlig forklaring for sundhedsstyrelsen i et i den anledning afholdt møde, i hvilket også retslægerådet deltager. Retslægerådet afgiver altid skriftlig erklæring i sagen. Endvidere skal pågældende opfordres til — skriftlig eller i det nævnte møde — at erklære, om han ønsker sagen afgjort ved dom eller underkaster sig indenrigsministerens afgørelse. Afgives sådan erklæring ikke inden en frist af 14 dage, vil sagen være at indbringe for domstolene.

Stk. 2. Under den i nærværende paragrafs 1ste stykke ommeldte sags behandling i sundhedsstyrelsen har den pågældende ret til overfor styrelsen at optræde ved eller i forening med en af ham valgt tillidsmand, ligesom han og tillidsmanden på hans vegne har ret til at gøre sig bekendt med samtlige sagens akter, således som disse foreligger for sundhedsstyrelsen.

Stk. 3. I påtrængende tilfælde, hvor lægens fortsatte virksomhed skønnes at frembyde overhængende fare, kan sundhedsstyrelsen midlertidig fratage ham retten til at udøve lægegerning. Sundhedsstyrelsen skal da

*Lovforslaget.**Gældende lov.*

straks gøre indberetning til indenrigsministeren, der stadfæster eller ophæver sundhedsstyrelsens beslutning.

Stk. 4. Skal spørgsmålet om endeligt at fratage en læge retten til at udøve lægegerning afgøres ved dom, foranlediger indenrigsministeren retssag anlagt mod pågældende i den borgerlige retsplejes former. Dersom retten frakendes pågældende, kan det ved dommen bestemmes, at anke ikke har opsættende virkning, idet den pågældende dog, såfremt vedkommende er i fast stilling, ikke som følge af dommen kan afskediges af denne stilling, forinden endelig domstolsafgørelse foreligger.

Stk. 5. Dersom indenrigsministeren, forinden han tager stilling til, om retten til at udøve lægegerning bør søges frataget en læge, anser det for nødvendigt, at denne underkastes lægeundersøgelse, eventuelt ved indlæggelse på et sygehus eller et sindssygehospital, opfordrer han lægen til at underkaste sig sådan undersøgelse. Vægrer lægen sig herved, forelægger indenrigsministeren spørgsmålet for den ret, ved hvilken en eventuel retssag vil være at anlægge. Retten afgør spørgsmålet ved kendelse. Sådan afgørelse kan også af retten træffes, efter at retssag er anlagt. Såfremt lægen undlader at efterkomme en kendelse, der går ham imod, fratager indenrigsministeren ham retten til at udøve lægegerning, og hvis retssag er rejst, bortfalder denne. Udgifterne ved lægeundersøgelsen afholdes af statskassen.

Stk. 6. Indenrigsministeren kan efter ansøgning meddele en person, hvem retten til at udøve lægegerning er frataget tilladelse til på ny at udøve sådan gerning, såfremt de fratagelsen begrundende omstændigheder ikke længer findes at være til stede. Indenrigsministerens nægtelse af at tage ansøgningen til følge kan ikke indbringes for domstolene, før der er forløbet et år efter den afgørelse, ved hvilken retten endeligt blev pågældende frataget, eller efter den dom, ved hvilken der nægtedes ham tilladelse til på ny at udøve lægegerning.

Stk. 7. En læge kan over for indenrigsministeren fraskrive sig retten til at udøve lægegerning for tid eller indtil videre. Retten genindtræder, når en fastsat tidsfrist for fraskrivelsen er udløbet og kan iøvrigt —

§ 5, stk. 2. En læge kan over for sundhedsstyrelsen fraskrive sig sin autorisation for tid eller indtil videre. Autorisationen gen erhverves, når en fastsat tidsfrist for fraskrivelsen er udløbet, og kan tillige gener-

Lovforslaget.

hverves efter ansøgning til sundhedsstyrelsen, såfremt de omstændigheder, der begrundede fraskrivelsen, ikke længere findes at være til stede.

Stk. 3. Sundhedsstyrelsens afgørelse kan påklages til indenrigsministeren. Afslår indenrigsministeren klagen, kan klageren forlange indenrigsministerens afgørelse indbragt for domstolene, såfremt der er forløbet mindst 1 år efter, at den pågældende har fraskrevet sig autorisationen eller efter, at generhvervelsen er nægtet ved dom. Indenrigsministerens afgørelse skal indeholde oplysning om adgangen til at begære domstolsprøvelse og om fristen herfor.

Stk. 4. Begæring efter stk. 3 om domstolsprøvelse skal fremsættes over for indenrigsministeren inden 3 uger efter, at indenrigsministerens afgørelse er meddelt den pågældende. Indenrigsministeren anlægger sag imod den pågældende i den borgerlige retsplejes former.

§ 5 b. Dersom en læge, hvem der er meddelt pålæg efter § 5 a, begår væsentlig overtrædelse af dette, eller dersom det af hans optegnelser fremgår, at han ordinerer euforiserende stoffer på uforsvarlig måde, kan sundhedsstyrelsen fratage ham retten til at ordinere alle eller enkelte grupper af disse stoffer for en tid af fra 1 til 5 år eller indtil videre.

§ 5 b, stk. 3. Afslår indenrigsministeren en klage over sundhedsstyrelsens fratagelse af retten til at ordinere euforiserende stoffer, kan lægen forlange indenrigsministerens afgørelse indbragt for domstolene. Han skal i så fald over for indenrigsministeren fremsætte begæring herom inden 3 uger efter, at indenrigsministerens afgørelse er meddelt den pågældende. Indenrigsministeren anlægger sag imod den pågældende i den borgerlige retsplejes former.

Stk. 4. Sundhedsstyrelsens afgørelse har, dersom den ikke bestemmer andet, virkning straks fra afgørelsens modtagelse og uafhængigt af, om sagen indbringes for indenrigsministeren og domstolene.

§ 5 c. En læge kan overfor sundhedsstyrelsen fraskrive sig retten til at ordinere eu-

Gældende lov.

også inden for en fastsat tidsfrist — generhverves efter regler svarende til reglerne i stk. 6.

§ 5 b. Dersom en læge, hvem der er meddelt pålæg efter § 5 a, begår væsentlig overtrædelse af dette, eller dersom det af hans optegnelser fremgår, at han ordinerer euforiserende stoffer på uforsvarlig måde, kan indenrigsministeren fratage ham retten til at ordinere alle eller enkelte grupper af disse stoffer for en tid af fra 1 til 5 år eller indtil videre.

§ 5 b, stk. 3. Dersom lægen ønsker afgørelsen i henhold til de foranstående bestemmelser prøvet ved domstolene, skal han overfor indenrigsministeren fremsætte begæring herom inden 3 uger fra det tidspunkt, da han ved forkyndelse eller anbefalet brev er blevet gjort bekendt med afgørelsen. Indenrigsministeren foranlediger herefter retssag anlagt imod lægen i den borgerlige retsplejes former.

Stk. 4. Indenrigsministerens afgørelse har, dersom den ikke bestemmer andet, virkning straks fra afgørelsens modtagelse og uafhængigt af, om sagen indbringes for domstolene.

§ 5 c. En læge kan overfor indenrigsministeren fraskrive sig retten til at ordinere eu-

Lovforslaget.

foriserende stoffer eller en nærmere angiven gruppe af sådanne stoffer for tid eller indtil videre.

§ 5 d, 1. pkt. Når en læge efter ovenstående bestemmelser helt eller delvis har mistet retten til at ordinere euforiserende stoffer, påhviler det embedslægeinstitutionen (i København stadslæggen) at foretage de til lægens praksis fornødne ordinationer af sådanne stoffer.

§ 5 e, 1. og 2. pkt. Sundhedsstyrelsen kan på ethvert tidspunkt efter ansøgning tilbagegive en læge retten til at ordinere euforiserende stoffer eller en nærmere angiven gruppe af stofferne. Afslår indenrigsministeren en klage over sundhedsstyrelsens afgørelse, kan lægen begære denne afgørelse prøvet ved domstolene, hvis der er forløbet mindst 1 år, efter at der er truffet endelig bestemmelse om rettens bortfald, og mindst 1 år, efter at generhvervelse senest er nægtet ham ved dom.

§ 12. Kommer en læge i sin virksomhed til kundskab om, at en person lider af sådanne sygdomme eller mangler i legemlig eller sjælelig henseende, at han i betragtning af de forhold, hvorunder han lever eller arbejder, udsætter andres liv eller helbred for nærliggende fare, er lægen forpligtet til at søge faren afbødet ved henvendelse til vedkommende selv, om fornødent ved anmeldelse til pågældende embedslægeinstitution eller sundhedsstyrelsen.

§ 26. Straf af bøde eller hæfte i indtil 3 måneder finder anvendelse, hvis en person, der ikke har dansk indfødsret eller indfødsret i et af de lande, der er medlemmer af De europæiske Fællesskaber og ikke har opholdt sig her i landet i 10 år, uden at have autorisation som læge eller uden indenrigsministerens, når særlige grunde måtte tale derfor, meddelte tilladelse tager syge i kur, såvel som hvis en person, der ikke har autorisation som læge, under omrejsen tager syge i kur.

Gældende lov.

foriserende stoffer eller en nærmere angiven gruppe af sådanne stoffer for tid eller indtil videre.

§ 5 d, 1. pkt. Når en læge efter ovenstående bestemmelser helt eller delvis har mistet retten til at ordinere euforiserende stoffer påhviler det amtslæggen (i København stadslæggen) at foretage de til lægens praksis fornødne ordinationer af sådanne stoffer.

§ 5 e, 1. og 2. pkt. Indenrigsministeren kan på ethvert tidspunkt efter ansøgning tilbagegive en læge retten til at ordinere euforiserende stoffer eller en nærmere angiven gruppe af stofferne. Dersom ministeren afslår ansøgningen, kan lægen begære denne afgørelse prøvet ved domstolene, hvis der er forløbet mindst et år, efter at der er truffet endelig bestemmelse om rettens bortfald, og mindst et år, efter at generhvervelse senest er nægtet ham ved dom.

§ 12. Kommer en læge i sin virksomhed til kundskab om, at en person lider af sådanne sygdomme eller mangler i legemlig eller sjælelig henseende, at han i betragtning af de forhold, hvorunder han lever eller arbejder, udsætter andres liv eller helbred for nærliggende fare, er lægen forpligtet til at søge faren afbødet ved henvendelse til vedkommende selv, om fornødent ved anmeldelse til pågældende embedslæge eller sundhedsstyrelsen.

§ 26. Straf af bøde eller hæfte i indtil 3 måneder finder anvendelse, hvis en person, der ikke har indfødsret og ikke har opholdt sig her i landet i 10 år, uden at have autorisation som læge eller uden indenrigsministerens, når særlige grunde måtte tale derfor, meddelte tilladelse tager syge i kur, såvel som hvis en person, der ikke har autorisation som læge, under omrejsen tager syge i kur.

II

(Retsakter hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk)

RÅD

RÅDETS DIREKTIV

af 16. juni 1975

om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for læger omfattende foranstaltninger, som skal lette den faktiske udøvelse af retten til etablering og fri udveksling af tjenesteydelser

(75/362/EØF)

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 49, 57, 66 og 235,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet (1),

under henvisning til udtalelse fra Det økonomiske og sociale Udvalg (2), og

ud fra følgende betragtninger:

I henhold til traktaten er enhver diskriminerende behandling på området etablering og tjenesteydelse, som skyldes nationalitet, forbudt fra overgangsperiodens udløb; det således gennemførte princip for behandling efter nationalitet vedrører navnlig udlevering af en eventuelt fornøden tilladelse til at optage og udøve virksomhed som læge, samt indskrivningen eller optagelsen i faglige organer;

det forekommer dog tilrådeligt at fastsætte visse bestemmelser, som skal lette den faktiske udøvelse af retten til etablering og fri udveksling af tjenesteydelser på det lægelige område;

i henhold til traktaten må medlemsstaterne ikke yde nogen form for støtteforanstaltninger, som vil kunne fordrøje betingelserne for etableringsvilkårene;

artikel 57, stk. 1, i traktaten foreskriver, at der skal vedtages direktiver om gensidig anerkendelse af eksa-

mensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser; dette direktiv sigter mod anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, som giver adgang til at udøve virksomhed som læge, samt eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for speciallæger;

hvad angår uddannelsen af speciallæger bør der gennemføres en gensidig anerkendelse af kvalifikationsbeviser, såfremt disse, uden at være en betingelse for adgang til at optage og udøve virksomhed som speciallæge, dog udgør en betingelse for benyttelsen af en speciallægetitel;

i betragtning af de forskelle, der for øjeblikket består mellem medlemsstaterne med hensyn til antallet af de mange lægespecialer og formen for og varigheden af den uddannelse, gennem hvilken anerkendelse som speciallæge i disse kan erhverves, er det nødvendigt at fastsætte visse samordningsbestemmelser med det formål at gøre det muligt for medlemsstaterne at foretage en gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser; denne samordning er gennemført ved Rådets direktiv 75/363/EØF af 16. juni 1975 om samordning af de administrative eller ved lov fastsatte bestemmelser om virksomhed som læge (3);

da den ovenfor omhandlede samordning ikke medfører en harmonisering af alle de i medlemsstaterne gældende bestemmelser om uddannelse af speciallæger, bør der foranstalles en gensidig anerkendelse af de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for speciallæger, som ikke er fælles for

(1) EFT nr. C 101 af 4. 8. 1970, s. 19.

(2) EFT nr. C 36 af 28. 3. 1970, s. 17.

(3) Se side 14 i denne Tidende.

alle medlemsstaterne, uden at muligheden for en senere harmonisering på dette område derved udelukkes; hvad dette angår er det skønnet nødvendigt at begrænse anerkendelsen af disse eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for speciallæger til kun at omfatte medlemsstater, der kender et sådant speciale;

da et direktiv om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser ikke nødvendigvis medfører, at de uddannelser, der vedrører disse eksamensbeviser, er fuldstændig ens, bør der, hvad angår benyttelsen af titler på grundlag af uddannelser, kun gives autorisation til benyttelse af disse på sproget i den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland;

for at forenkle anvendelsen af dette direktiv for de nationale myndigheder kan en medlemsstat foreskrive, at de begunstigede, der opfylder de i dette krævede uddannelsesbetingelser, sammen med deres uddannelses titel skal forelægge et certifikat, som er udstedt af de kompetente myndigheder i hjemlandet eller det seneste opholdsland og som attesterer, at disse titler virkelig er de i direktivet omhandlede;

dette direktiv ændrer ikke medlemsstaternes administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser, som forbyder eller stiller visse betingelser for selskabers udøvelse af lægevirksomhed;

ved udveksling af tjenesteydelser udgør kravet om en indskrivning eller optagelse i faglige organer, der er knyttet til udøvelse af en virksomhed af regelmæssig og varig karakter i værtslandet, ubestrideligt en ulempe for tjenesteyderen på grund af hans virksomheds midlertidige karakter; kravet bør derfor frafalde; i så fald må imidlertid tilsynet med den faglige disciplin, der er omfattet af disse faglige organers kompetence, sikres; i dette øjemed bør det med forbehold af anvendelsen af artikel 62 i traktaten foreskrives, at der kan pålægges den begunstigede en indberetningspligt over for de kompetente myndigheder i den medlemsstat, der er værtsland, vedrørende udvekslingen af tjenesteydelser;

med hensyn til vandel og hæderlighed bør der skelnes mellem de krav, der kan stilles på den ene side til en første adgang til erhvervet og på den anden side for dets udøvelse;

hvad angår lønnet udøvelse af virksomhed som læge omfatter Rådets forordning (EØF) nr. 1612/68 af 15. oktober 1968 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Fællesskabet (!) ikke særlige bestemmelser

(!) EFT nr. L 257 af 19. 10. 1968, s. 2.

for, hvilke fag der er undergivet forskrifter vedrørende vandel og hæderlighed, faglig disciplin og benyttelse af titler; de pågældende forskrifter anvendes eller kan bringes til anvendelse såvel på lønmodtagere som på selvstændige efter medlemsstaternes ønske; udøvelse af virksomhed som læge er i samtlige medlemsstater betinget af besiddelse af et eksamensbevis, certifikat eller andet kvalifikationsbevis for læger; denne virksomhed udøves såvel af selvstændige som af lønmodtagere, eller endog af de samme personer skiftevis som lønmodtager og som selvstændig i løbet af deres faglige karriere; for i fuldt omfang at fremme den frie bevægelighed for disse erhvervsudøvere inden for Fællesskabet forekommer det således nødvendigt at udvide anvendelsen af dette direktiv til også at gælde læger, der er lønmodtagere —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

KAPITEL I

ANVENDELSESOMRÅDE

Artikel 1

Dette direktiv finder anvendelse på virksomhed som læge.

KAPITEL II

EKSAMENSBEVISER, CERTIFIKATER OG ANDRE KVALIFIKATIONSBEVISER FOR LÆGER

Artikel 2

Hver medlemsstat anerkender de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, der udstedes til medlemsstaternes statsborgere af de øvrige medlemsstater i overensstemmelse med artikel 1 i direktiv 75/363/EØF, og som er anført i artikel 3, ved at tildele dem den samme virkning på sit område for så vidt angår adgang til og udøvelse af selvstændig virksomhed som læge, som de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, den selv udsteder.

Artikel 3

De i artikel 2 omhandlede eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser er følgende:

a) i Tyskland:

1. »Zeugnis über die ärztliche Staatsprüfung« (beviset for statseksamen for læger), der udstedes af de kompetente myndigheder, og »Zeugnis über die Vorbereitungszeit als Medizinalassistent« (certifikat, som bekræfter

fuldførelse af turnusperioden som assisterende læge), i det omfang den tyske lovgivning stadig opretholder en sådan periode som supplement til lægeuddannelsen;

2. de attestationer fra de kompetente myndigheder i forbundsrepublikken Tyskland som bekræfter, at kvalifikationsbeviser, udstedt efter den 8. maj 1945 af de kompetente myndigheder i Den tyske demokratiske Republik, er ligestillet med de i foregående punkt 1 nævnte kvalifikationsbeviser;

b) *i Belgien:*

»Le diplôme légal de docteur en médecine, chirurgie et accouchements/het wettelijke diploma van doctor in de genees-, heel- en verloskunde« (det lovhjemlede eksamensbevis for læger i medicin, kirurgi og fødselshjælp), udstedt af universiteternes lægevidenskabelige fakulteter eller af det centrale bedømmelsesudvalg eller statens bedømmelsesudvalg for universitetsundervisning;

c) *i Danmark:*

»Bevis for bestået lægevidenskabelig embedseksamen (kandidateksamen)«, udstedt af universiteternes lægevidenskabelige fakulteter samt dokumentation udstedt af sundhedsstyrelsen for gennemført praktisk uddannelse;

d) *i Frankrig:*

- 1 »Le diplôme d'Etat de docteur en médecine« (statens eksamensbevis for læger), udstedt af de lægevidenskabelige fakulteter eller af universiteternes blandede lægevidenskabelige og farmakologiske fakulteter eller af universiteterne;
2. »Le diplôme d'université de docteur en médecine« (eksamensbevis for læger) fra et universitet, i det omfang dette bevis godkender den samme uddannelsesplan som den, der er fastsat for statens eksamensbevis for læger;

e) *i Irland:*

»Primary qualification« (et certifikat, der godkender basiskundskaberne), udstedt i Irland efter bestået kvalificerende eksamen afholdt for et kompetent bedømmelsesudvalg, ledsaget af et bevis for erhvervet praktisk erfaring, tildelt af samme bedømmelsesudvalg, der giver adgang til registrering som »fully registered medical practitioner«;

f) *i Italien:*

»Diploma di abilitazione all'esercizio della medicina e chirurgia« (det eksamensbevis, der giver ret til udøvelse af medicinsk og kirurgisk virksomhed), udstedt af statens eksamenskommission;

g) *i Luxembourg:*

1. »Diplôme d'Etat de docteur en médecine, chirurgie et accouchements« (statens eksamensbevis for læger i medicin, kirurgi og fødselshjælp) udstedt af statens eksamenskomité og påtegnet af undervisningsministeren, og »certificat de stage« (turnuscertifikatet), påtegnet af sundhedsministeren;
2. de eksamensbeviser, der tildeler en grad inden for højere uddannelse som læge, og som er udstedt af et af Fællesskabets lande, og der giver adgang til turnustjeneste uden at give adgang til erhvervet, når disse har opnået godkendelse af undervisningsministeren i henhold til lov af 18. juni 1969 om højere uddannelse og godkendelse af udenlandske eksamensbeviser og grader inden for højere uddannelse ledsaget af turnuscertifikatet, påtegnet af sundhedsministeren;

h) *i Nederlandene*

»Universitair getuigschrift van arts« (eksamensbeviset for læger fra et universitet);

i) *i Det forenede Kongerige:*

»Primary qualification«, (et certifikat, der godkender basiskundskaberne), udstedt i Det forenede Kongerige efter bestået kvalificerende eksamen afholdt for et kompetent bedømmelsesudvalg, ledsaget af et bevis for erhvervet praktisk erfaring, tildelt af samme bedømmelsesudvalg, der giver adgang til registrering som »fully registered medical practitioner«.

KAPITEL III

EKSAMENSBEVISER, CERTIFIKATER OG ANDRE KVALIFIKATIONSBEVISER FOR SPECIALLÆGER, SOM ER FÆLLES FOR ALLE MEDLEMSSTATERNE

Artikel 4

Hver medlemsstat anerkender de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for spe-

ciallæger, der udstedes til medlemsstaternes statsborgere af de øvrige medlemsstater i overensstemmelse med artikel 2, 3, 4 og 8 i direktiv 75/363/EØF, og som er anført i artikel 5, ved at tildele dem den samme virkning på sit område som de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, den selv udsteder.

Artikel 5

1. De i artikel 4 omhandlede eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser er sådanne, som er udstedt af de i stk. 2 anførte kompetente myndigheder eller organer, og som for den pågældende speciallægeuddannelses vedkommende svarer til de benævnelser, der anvendes i de forskellige medlemsstater, og som er gengivet i stk. 3 i denne artikel.

2. De i stk. 1 nævnte eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, udstedt af de kompetente myndigheder eller organer, er følgende:

i Tyskland:

»Die von den Landesärztekammern erteilte fachärztliche Anerkennung« (den af lægeorganisationerne i delstaterne udstedte speciallægeanerkendelse);

i Belgien:

»Le titre d'agrégation en qualité de médecin spécialiste/erkennings-titel van specialist«, udstedt af sundhedsministeriet;

i Danmark:

Bevis for tilladelse til at betegne sig som speciallæge, udstedt af sundhedsstyrelsen;

i Frankrig:

— »Le certificat d'études spéciales de médecine« (certifikat for uddannelse som speciallæge), udstedt af det lægevidenskabelige fakultet, af universiteternes blandede lægevidenskabelige og farmakologiske fakulteter eller af universiteterne;

— »L'attestation de médecin spécialiste qualifié«, (bevis som kvalificeret speciallæge) udstedt af lægerådet;

— »Le certificat d'études spéciales de médecine«, (certifikat for særlige lægestudier) udstedt af det lægevidenskabelige fakultet eller af universiteternes blandede lægevidenskabelige og farmakologiske fakulteter eller beviser, der svarer dertil, udstedt efter undervisningsministeriets bekendtgørelse;

i Irland:

»Certificate of specialist doctor« (certifikat som speciallæge), udstedt af den kompetente myndighed, der er bemyndiget hertil af sundhedsministeriet;

i Italien:

»Diploma di medico specialista« (diplom som speciallæge), udstedt af en universitetsrektor;

i Luxembourg:

»Le Certificat de médecin spécialiste« (certifikat som speciallæge), udstedt af sundhedsministeriet efter udtalelse fra lægekollegiet;

i Nederlandene:

»Het door de Specialisten-Registratiecommissie S.R.C.) afgegeven getuigschriefte van erkenning en inschrijving in het Specialistenregister« (certifikat om anerkendelse og indskrivning i specialregistret, udstedt af speciallægekommisionen (S.R.C.));

i Det forenede Kongerige:

»Certificate of completion of specialist training« (bevis for afsluttet speciallægeuddannelse), udstedt af den dertil bemyndigede myndighed.

3. De benævnelser, der er gældende i medlemsstaterne, og som svarer til de pågældende speciallægeuddannelser, er følgende:

— anæstesiologi:

Tyskland:	Anästhesie
Belgien:	anesthésiologie/anesthésie
Danmark:	anæstesiologi
Frankrig:	anesthésie-réanimation
Irland:	anaesthetics
Italien:	anestesia e rianimazione
Luxembourg:	anesthésie-réanimation
Nederlandene:	anesthésie
Det forenede Kongerige:	anaesthetics

— almen kirurgi:

Tyskland:	Chirurgie
Belgien:	chirurgie/heelkunde
Danmark:	kirurgi eller kirurgiske sygdomme
Frankrig:	chirurgie générale
Irland:	general surgery
Italien:	chirurgia generale
Luxembourg:	chirurgie générale
Nederlandene:	heelkunde
Det forenede Kongerige:	general surgery

— *neurokirurgi:*

Tyskland:	Neurochirurgie
Belgien:	neurochirurgie/neurochirurgie
Danmark:	neurokirurgi eller kirurgiske nervesygdomme
Frankrig:	neurochirurgie
Irland:	neurological surgery
Italien:	neurochirurgia
Luxembourg:	neurochirurgie
Nederlandene:	neurochirurgie
Det forenede Kongerige:	neurological surgery

— *gynækologi og obstetrik:*

Tyskland:	Frauenheilkunde und Geburts- hilfe
Belgien:	gynécologie-obstétrique/ gynaecologie-verloskunde
Danmark:	gynækologi og obstetrik eller kvindesygdomme og fødselshjælp
Frankrig:	obstétrique et gynécologie médicale
Irland:	obstetrics and gynaecology
Italien:	ostetricia e ginecologia
Luxembourg:	gynécologie-obstétrique
Nederlandene:	verloskunde en gynaecologie
Det forenede Kongerige:	obstetrics and gynaecology

— *intern medicin:*

Tyskland:	Innere Medizin
Belgien:	médecine interne/inwendige geneeskunde
Danmark:	intern medicin eller medicinske sygdomme
Frankrig:	médecine interne
Irland:	general (internal) medicine
Italien:	medicina interna
Luxembourg:	maladies internes
Nederlandene:	inwendige geneeskunde
Det forenede Kongerige:	general medicine

— *oftalmologi:*

Tyskland:	Augenheilkunde
Belgien:	ophtalmologie/ophtalmologie
Danmark:	oftalmologi eller øjensygdomme
Frankrig:	ophtalmologie
Irland:	ophthalmology
Italien:	oculistica
Luxembourg:	ophtalmologie
Nederlandene:	oogheelkunde
Det forenede Kongerige:	ophthalmology

— *oto-rhino-laryngologi:*

Tyskland:	Hals-, Nasen-, Ohrenheilkunde
Belgien:	oto-rhino-laryngologie/ oto-rino-laryngologie
Danmark:	oto-rhino-laryngologi eller øre-næse-halssygdomme
Frankrig:	oto-rhino-laryngologie
Irland:	otolaryngology
Italien:	otorinolaringoiatria
Luxembourg:	oto-rhino-laryngologie
Nederlandene:	keel-, neus- en oorheelkunde
Det forenede Kongerige:	otolaryngology

— *pædiatri:*

Tyskland:	Kinderheilkunde
Belgien:	pédiatrie/pediatrie
Danmark:	pædiatri eller børnesygdomme
Frankrig:	pédiatrie
Irland:	paediatrics
Italien:	pediatria
Luxembourg:	pédiatrie
Nederlandene:	kindergeneeskunde
Det forenede Kongerige:	paediatrics

— *medicinske lungesygdomme:*

Tyskland:	Lungen- und Bronchial- heilkunde
Belgien:	pneumologie/pneumologie
Danmark:	medicinske lungesygdomme
Frankrig:	pneumo-phtisiologie
Irland:	respiratory medicine
Italien:	fisiologia e malattia dell'ap- parato respiratorio
Luxembourg:	pneumo-phtisiologie
Nederlandene:	ziekten der luchtwegen
Det forenede Kongerige:	respiratory medicine

— *urologi:*

Tyskland:	Urologie
Belgien:	urologie/urologie
Danmark:	urologi eller urinvejenes kirurgiske sygdomme
Frankrig:	urologie
Irland:	urology
Italien:	urologia
Luxembourg:	urologie
Nederlandene:	urologie
Det forenede Kongerige:	urology

— *ortopædi:*

Tyskland:	Orthopädie
Belgien:	orthopédie/orthopedie
Danmark:	ortopædisk kirurgi
Frankrig:	orthopédie
Irland:	orthopaedic surgery
Italien:	ortopedia e traumatologia
Luxembourg:	orthopédie
Nederlandene:	orthopedie
Det forenede Kongerige:	orthopaedic surgery

KAPITEL IV

EKSAMENSBEVISER, CERTIFIKATER OG ANDRE KVALIFIKATIONSBEVISER FOR SPECIALLÆGER, BENYTTET I EN ELLER FLERE MEDLEMSSTATER

Artikel 6

Hver medlemsstat, i hvilken der findes administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser på dette område, anerkender de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for speciallæger, der udstedes til medlemsstaternes statsborgere af andre medlemsstater i overensstemmelse med artikel 2, 3, 5 og 8 i direktiv 75/363/EØF, og som er anført i artikel 7, ved at tildele dem den samme virkning på sit område som de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, den selv udsteder.

Artikel 7

1. De i artikel 6 omhandlede eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser er sådanne, som er udstedt af de i artikel 5, stk. 2, anførte kompetente myndigheder eller organer, og som for den pågældende speciallægeuddannelses vedkommende og for så vidt angår de medlemsstater, i hvilke den forefindes, svarer til de i stk. 2 gængsne benævnelser.

2. De benævnelser, der er gældende i medlemsstaterne, og som svarer til de pågældende speciallægeuddannelser, er følgende:

klinisk biologi:

Belgien:	biologie clinique/klinische biologie
Frankrig:	biologie médicale
Italien:	patologia diagnostica di laboratorio

blodtypeserologi:

Danmark:	klinisk blodtypeserologi
Luxembourg:	hématologie biologique

mikrobiologi — bakteriologi:

Danmark:	klinisk mikrobiologi
Irland:	microbiology
Italien:	microbiologia
Luxembourg:	microbiologie
Nederlandene:	bacteriologie
Det forenede Kongerige:	medical microbiology

patologisk anatomi:

Tyskland:	Pathologische Anatomie
Danmark:	patologisk anatomi og histologi eller vævsundersøgelse
Frankrig:	anatomie pathologique
Irland:	morbid anatomy and histopathology
Italien:	anatomia patologica
Luxembourg:	anatomie pathologique
Nederlandene:	pathologische anatomie
Det forenede Kongerige:	morbid anatomy and histopathology

klinisk kemi:

Danmark:	klinisk kemi
Irland:	chemical pathology
Luxembourg:	biochimie
Nederlandene:	klinische chemie
Det forenede Kongerige:	chemical pathology

immunology:

Irland:	clinical immunology
Det forenede Kongerige:	immunology

plastikkirurgi:

Belgien:	chirurgie plastique/plastische heelkunde
Danmark:	plastikkirurgi
Frankrig:	chirurgie plastique et reconstructive
Irland:	plastic surgery
Italien:	chirurgia plastica
Luxembourg:	chirurgie plastique
Nederlandene:	plastische chirurgie
Det forenede Kongerige:	plastic surgery

thoraxkirurgi:

Belgien:	chirurgie thoracique/heelkunde op de thorax
Danmark:	thoraxkirurgi eller brysthulens kirurgiske sygdomme
Frankrig:	chirurgie thoracique
Irland:	thoracic surgery
Italien:	chirurgia toracica
Luxembourg:	chirurgie thoracique
Nederlandene:	cardio-pulmonale chirurgie
Det forenede Kongerige:	thoracic surgery

pædiatrisk kirurgi:

Irland:	paediatric surgery
Italien:	chirurgia pediatrica
Luxembourg:	chirurgie infantile
Det forenede Kongerige:	paediatric surgery

karkirurgi:

Belgien:	chirurgie des vaisseaux/ bloedvatenheelkunde
Italien:	cardio-angio chirurgia
Luxembourg:	chirurgie cardio-vasculaire

cardiologi:

Belgien:	cardiologie/cardiologie
Danmark:	cardiologi eller hjerte- og kredsløbssygdomme
Frankrig:	cardiologie et médecine des affections vasculaires
Irland:	cardiology
Italien:	cardiologia
Luxembourg:	cardiologie et angiologie
Nederlandene:	cardiologie
Det forenede Kongerige:	cardio-vascular diseases

gastroenterologi:

Belgien:	gastro-entérologie/ gastro-enterologie
Danmark:	medicinsk gastroenterologi eller medicinske mave-tarmsygdomme
Frankrig:	maladies de l'appareil digestif
Irland:	gastroenterology
Italien:	malattie dell'apparato digerente, della nutrizione e del ricambio
Luxembourg:	gastro-entérologie et maladies de la nutrition
Nederlandene:	maag- en darmziekten
Det forenede Kongerige:	gastroenterology

rheumatologi:

Belgien:	rhumatologie/reumatologie
Frankrig:	rhumatologie
Irland:	rheumatology
Italien:	reumatologia
Luxembourg:	rhumatologie
Nederlandene:	reumatologie
Det forenede Kongerige:	rheumatology

almen hæmatologi:

Irland:	haematology
Italien:	ematologia
Luxembourg:	hématologie
Det forenede Kongerige:	haematology

endokrinologi:

Irland:	endocrinology and diabetes mellitus
Italien:	endocrinologia
Luxembourg:	endocrinologie
Det forenede Kongerige:	endocrinology and diabetes mellitus

fysiurgi:

Belgien:	physiothérapie/fysiotherapie
Danmark:	fysiurgi og rehabilitering
Frankrig:	rééducation et réadaptation fonctionnelles
Italien:	fisioterapia
Nederlandene:	revalidatie

stomatologi:

Frankrig:	stomatologie
Italien:	odontostomatologia
Luxembourg:	stomatologie

neurologi:

Tyskland:	Neurologie
Danmark:	neuromedicin eller medicinske nervesygdomme
Frankrig:	neurologie
Irland:	neurology
Italien:	neurologia
Luxembourg:	neurologie
Nederlandene:	neurologie
Det forenede Kongerige:	neurology

psykiatri:

Tyskland:	Psychiatrie
Danmark:	psykiatri
Frankrig:	psychiatrie
Irland:	psychiatry
Italien:	psichiatria
Luxembourg:	psychiatrie
Nederlandene:	psychiatrie
Det forenede Kongerige:	psychiatry

neuropsykiatri:

Tyskland:	Neurologie und Psychiatrie
Belgien:	neuro-psychiatrie/ neuropsychiatrie
Frankrig:	neuro-psychiatrie
Italien:	neuropsichiatria
Luxembourg:	neuro-psychiatrie
Nederlandene:	zenuw- en zielsziekten

dermato-venerologi:

Tyskland:	Dermatologie und Venerologie
Belgien:	dermato-vénérologie/ dermato-venerologie
Danmark:	dermato-venerologi eller hud- og kønssygdomme
Frankrig:	dermato-vénérologie
Italien:	dermatologia e venerologia
Luxembourg:	dermato-vénérologie
Nederlandene:	huid- en geslachtsziekten

dermatologi:

Irland:	dermatology
Det forenede Kongerige:	dermatology

venerologi:

Irland:	venereology
Det forenede Kongerige:	venereology

radiologi:

Tyskland:	Radiologie
Frankrig:	radiologie
Italien:	radiologia
Luxembourg:	électro-radiologie
Nederlandene:	radiologie

diagnostisk radiologi:

Belgien:	radiodiagnostic/radiodiagnose
Danmark:	diagnostisk radiologi eller røntgenundersøgelse
Frankrig:	radio-diagnostic
Irland:	diagnostic radiology
Nederlandene:	radiodiagnostiek
Det forenede Kongerige:	diagnostic radiology

terapeutisk radiologi:

Belgien:	radio-radiumthérapie/ radio-radiumtherapie
Danmark:	terapeutisk radiologi eller strålebehandling
Frankrig:	radio-thérapie
Irland:	radiotherapy
Nederlandene:	radiotherapie
Det forenede Kongerige:	radiotherapy

tropemedicin:

Belgien:	médecine tropicale/tropische geneeskunde
Danmark:	tropemedicin
Irland:	tropical medicine
Italien:	medicina tropicale
Det forenede Kongerige:	tropical medicine

børnepsykiatri:

Tyskland:	Kinder- und Jugendpsychiatrie
Danmark:	børnepsykiatri
Frankrig:	pédo-psychiatrie
Italien:	neuropsichiatria infantile

geriatri:

Irland:	geriatrics
Det forenede Kongerige:	geriatrics

nefrologi:

Danmark:	nefrologi eller medicinske nyr sygdomme
Irland:	nephrology
Italien:	nefrologia
Det forenede Kongerige:	renal diseases

epidemiske sygdomme:

Irland:	communicable diseases
Italien:	malattie infettive
Det forenede Kongerige:	communicable diseases

community medicine:

Irland:	community medicine
Det forenede Kongerige:	community medicine

farmakologi:

Tyskland:	Pharmakologie
Irland:	clinical pharmacology and therapeutics
Det forenede Kongerige:	clinical pharmacology and therapeutics

occupational medicine:

Irland:	occupational medicine
Det forenede Kongerige:	occupational medicine

allergologi:

Italien:	allergologia ed immunologia clinica
Nederlandene:	allergologie

kirurgisk gastroenterologi:

Belgien:	chirurgie abdominale/heelkunde op het abdomen
Danmark:	kirurgisk gastroenterologi eller kirurgiske mave-tarmsygdomme
Italien:	chirurgia dell'apparato digerente

Artikel 8

1. En medlemsstat, der er værtsland, kan af statsborgere fra medlemsstaterne, som ønsker at opnå eksamensbeviser, certifikater eller andre kvalifikationsbeviser for uddannelse som speciallæge, certifikat eller omhandlet i artikel 4 og 6, eller som, uanset at de er omhandlet i artikel 6, ikke udstedes i en medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, kræve, at de opfylder de uddannelsesbetingelser, som denne medlemsstat i så henseende foreskriver i sine egne administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser.

2. En medlemsstat, der er værtsland, tager dog helt eller delvis hensyn til de uddannelsesperioder, som de i stk. 1 omhandlede statsborgere har fuldført, og som er bekræftet ved et eksamensbevis, certifikat eller andet kvalifikationsbevis for uddannelse, udstedt af de kompetente myndigheder i den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, såfremt denne periode er i overensstemmelse med den, der for den pågældende speciallægeuddannelse kræves af den medlemsstat, der er værtsland.

3. Når de kompetente myndigheder eller organer i en medlemsstat, der er værtsland, har efterprøvet indholdet og varigheden af den pågældende specialstudiedannelse på grundlag af fremlagte eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, underretter de den pågældende om varigheden af den supplerende uddannelse og om, hvilke områder den skal omfatte.

KAPITEL V

ERHVERVEDE RETTIGHEDER

Artikel 9

1. Hver medlemsstat anerkender som tilstrækkeligt bevis for de af medlemsstaternes statsborgere, hvis eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser ikke opfylder de mindstekrav til uddannelse, der er fastsat i artikel 1 i direktiv 75/363/EØF, de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, der var udstedt af disse medlemsstater før iværksættelsen af direktiv 75/363/EØF, ledsaget af en attestations, der bekræfter, at disse statsborgere faktisk og retmæssigt har udøvet de pågældende former for virksomhed i mindst tre på hinanden følgende år i løbet af de 5 år, der går forud for attestationsens udstedelse.

2. Hver medlemsstat anerkender som tilstrækkeligt bevis for de af medlemsstaternes statsborgere, hvis eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for speciallæger ikke opfyldte de i artikel 2, 3, 4 og 5 i direktiv 75/363/EØF omhandlede minimumskrav til uddannelse, de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for speciallæger, der er udstedt af disse medlemsstater før iværksættelsen af direktiv 75/363/EØF. Medlemsstaten kan dog kræve, at disse eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser ledsages af et certifikat udstedt af de kompetente myndigheder eller organer i den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, som attesterer, at vedkommende som speciallæge har udøvet den pågældende virksomhed i et tidsrum svarende til det dobbelte af forskellen mellem varigheden af speciallægeuddannelsen i den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, og den i direktiv 75/363/EØF anførte minimumsvarighed for uddannelse, såfremt disse eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser ikke opfylder de i artikel 4 og 5 i direktiv 75/363/EØF fastsatte mindstekrav til uddannelsens varighed.

Såfremt der før dette direktivs ikrafttræden kræves en minimumsvarighed for uddannelsen, der er kortere end den i artikel 4 og 5 i direktiv 75/363/EØF foreskrevne i den medlemsstat, som er værtsland, kan den i første afsnit omhandlede forskel dog kun fastlægges i forhold til den i denne stat foreskrevne minimumsvarighed for uddannelsen.

3. Hver medlemsstat anerkender som tilstrækkeligt bevis for de af medlemsstaternes statsborgere, hvis eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for speciallæger ikke svarer til de benævnelser, der er gengivet i artikel 5 og 7, de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, der er udstedt af de pågældende medlemsstater, ledsaget af et overensstemmelsescertifikat, udstedt af de kompetente myndigheder eller organer.

4/ De medlemsstater, som forud for meddelelsen af dette direktiv har ophævet de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om udstedelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for neuropsykiatri, dermato-venereologi eller radiologi, og som forud for meddelelsen af dette direktiv har truffet foranstaltninger vedrørende erhvervede rettigheder til fordel for dettes egne statsborgere, indrømmer medlemsstaternes statsborgere ret til at nyde godt af disse foranstaltninger, for så vidt deres eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for neuropsykiatri, dermato-venereologi eller radiologi opfylder de betingelser, der er anført herom enten i artikel 2 og 5 i direktiv 75/363/EØF eller i bestemmelserne i stk. 2 i denne artikel.

KAPITEL VI

BENYTTELSE AF AKADEMISK TITEL

Artikel 10

1. Med forbehold af artikel 18 sikrer de medlemsstater, der er værtslande, at medlemsstaternes statsborgere, som opfylder de i artikel 2, 4, 6 og 9 fastsatte betingelser, har ret til at benytte deres retmæssige akademiske titel, og eventuelt en forkortelse for den, fra den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, og på denne stats sprog. De medlemsstater, der er værtslande, kan foreskrive, at denne titel efterfølges af navn og beliggenhed for den institution eller det bedømmelsesudvalg, der har tildelt den.

2. Såfremt den akademiske titel fra en medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, i den medlemsstat, der er værtsland, kan forveksles med en titel, som i denne stat kræver en supplerende uddannelse, som den begunstigede ikke har erhvervet, kan den medlemsstat, der er værtsland, foreskrive, at den begunstigede skal benytte sin titel fra den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, i en passende udformning, som denne stat angiver.

KAPITEL VII

BESTEMMELSER, SOM SKAL LETTE DEN FAKTISKE UDØVELSE AF RETTEN TIL ETABLERING OG FRI UDVEKSLING AF TJENESTEYDELSER PÅ DET LÆGELIGE OMRÅDE

A. Særlige bestemmelser om etableringsret

Artikel 11

1. Den medlemsstat, der er værtsland, og som af sine egne statsborgere for den første adgang til en af de i artikel 1 nævnte former for virksomhed kræver bevis for vandel og hæderlighed, skal for statsborgere fra andre medlemsstater som tilstrækkeligt bevis godkende en attestation udstedt af en kompetent myndighed i den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, som bekræfter, at de betingelser vedrørende vandel og hæderlighed, der i denne medlemsstat stilles for adgangen til den pågældende form for virksomhed, er opfyldt.

2. Såfremt der ikke af den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, stilles krav om bevis for vandel og hæderlighed for den første adgang til den pågældende form for virksomhed, kan den medlemsstat, der er værtsland, af statsborgere i den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, kræve en udskrift af strafferegisteret eller i mangel heraf et tilsvarende dokument udstedt af en kompetent myndighed i den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland.

3. Såfremt en medlemsstat, der er værtsland, har kendskab til alvorlige og konkrete forhold, der har foreligget uden for dens område, og som vil kunne få følger for adgangen til den pågældende form for virksomhed, kan den give underretning herom til den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, som da undersøger rigtigheden af disse forhold.

Disse forhold vurderes af den kompetente myndighed i den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, som meddeler den medlemsstat, der er værtsland, de slutninger, den drager heraf med hensyn til de attestationer eller dokumenter, den har udstedt.

Medlemsstaterne sikrer, at de afgivne oplysninger behandles fortroligt.

Artikel 12

1. Såfremt der i en medlemsstat, der er værtsland, gælder administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om opfyldelse af krav vedrørende vandel og hæderlighed, herunder bestemmelser om sanktioner i tilfælde af alvorlig embedsforsøelse eller domfældelse for lovovertrædelser i forbindelse med udøvelsen af en af de i artikel 1 nævnte former for virksomhed, fremsender den medlemsstat, der er hjemland eller

seneste opholdsland, til den medlemsstat, der er værtsland, de nødvendige oplysninger om faglige eller administrative foranstaltninger eller sanktioner, der er truffet over for den pågældende, såvel som de strafferetlige sanktioner, der vedrører udøvelsen af erhvervet i den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland.

2. Såfremt en medlemsstat, der er værtsland, har kendskab til alvorlige og konkrete forhold, der har foreligget uden for dens område, og som vil kunne få følger for udøvelsen af den pågældende form for virksomhed, kan den give underretning herom til den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, som da undersøger rigtigheden af disse forhold.

Disse forhold vurderes af den kompetente myndighed i den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, som meddeler den medlemsstat, der er værtsland, de slutninger, den drager heraf med hensyn til de oplysninger, den har fremsendt i henhold til stk. 1.

3. Medlemsstaterne sikrer, at de afgivne oplysninger behandles fortroligt.

Artikel 13

Såfremt en medlemsstat, der er værtsland, af sine egne statsborgere for adgang til eller udøvelse af de i artikel 1 nævnte former for virksomhed kræver dokumentation for fysisk og psykisk sundhed, godkender denne stat som tilstrækkeligt bevis i så henseende fremlæggelsen af det dokument, der kræves i den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland.

Såfremt den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, ikke stiller betingelser af denne art for adgang til eller udøvelse af den pågældende form for virksomhed, godkender den medlemsstat, der er værtsland, for statsborgere fra den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, en attestation udstedt af en kompetent myndighed i denne stat, der stemmer overens med attestationerne i den medlemsstat, der er værtsland.

Artikel 14

De i artikel 11, 12 og 13 omhandlede dokumenter må ved fremlæggelsen ikke være ældre end 3 måneder.

Artikel 15

1. Proceduren for godkendelse af den begunstiges adgang til en af de i artikel 1 nævnte former for virksomhed i overensstemmelse med artikel 11, 12 og 13 skal afsluttes så hurtigt som muligt og senest 3

måneder efter fremlæggelsen af samtlige akter vedrørende den pågældende med forbehold af de forsinkelser, der måtte opstå som følge af en eventuel klage efter gennemførelsen af denne procedure.

2. I de i artikel 11, stk. 3, og artikel 12, stk. 2, omhandlede tilfælde bevirker en anmodning om fornyet undersøgelse, at den i stk. 1 omhandlede frist stilles i bero.

Den medlemsstat, der bliver hørt, skal afgive sit svar inden for en frist af 3 måneder.

Den medlemsstat, der er værtsland, fremmer den i stk. 1 nævnte procedure straks fra modtagelsen af dette svar eller fra udløbet af denne frist.

B. Særlige bestemmelser om udveksling af tjenesteydelser

Artikel 16

1. Såfremt en medlemsstat af sine egne statsborgere for adgang til at optage eller udøve en af de i artikel 1 nævnte former for virksomhed kræver enten en tilladelse eller en indskrivning eller optagelse i et fagligt organ, fritager medlemsstaten statsborgere fra andre medlemsstater fra opfyldelsen af dette krav for så vidt angår tjenesteydelser.

Den begunstigede udfører tjenesteydelsen med de samme rettigheder og pligter som statsborgerne i den medlemsstat, der er værtsland; han er navnlig undergivet disciplinære bestemmelser af faglig eller administrativ karakter, der finder anvendelse i denne medlemstat.

Såfremt den medlemsstat, der er værtsland, træffer en foranstaltning i medfør af andet afsnit eller har kendskab til forhold, der er i strid med disse bestemmelser, giver den omgående underretning herom til den medlemsstat, i hvilken den begunstigede er etableret.

2. En medlemsstat, der er værtsland, kan foreskrive, at den begunstigede afgiver en forudgående erklæring om sin tjenesteydelse til de kompetente myndigheder, såfremt udførelsen af denne ydelse medfører et midlertidigt ophold på dens område.

I hastende tilfælde kan denne erklæring afgives så hurtigt som muligt efter at tjenesteydelsen er udført.

3. I medfør af stk. 1 og stk. 2 kan en medlemsstat, der er værtsland, af den begunstigede kræve et eller flere dokumenter indeholdende følgende oplysninger:

- den i stk. 2 omhandlede erklæring,
- en attestation, der bekræfter, at den begunstigede retmæssigt udøver de omhandlede former for virksomhed i den medlemsstat, i hvilken han er etableret,

— en attestation for, at den begunstigede er i besiddelse af det eller de eksamensbeviser, certifikater eller andre kvalifikationsbeviser, som kræves til den pågældende tjenesteydelse, og som er nævnt i dette direktiv.

4. Det eller de i stk. 3 nævnte dokumenter må ved fremlæggelsen ikke være ældre end 12 måneder.

5. Såfremt en medlemsstat helt eller delvis, midlertidigt eller varigt, fratager en af sine egne statsborgere eller en statsborger fra en anden medlemsstat, der er etableret på dens område, retten til at udøve en af de i artikel 1 omhandlede virksomheder, sikrer den, at den i stk. 3, andet led, omhandlede attestation inddrages.

Artikel 17

Såfremt det i en medlemsstat, der er værtsland, er nødvendigt at være optaget i et offentligretligt socialsikringsorgan for med et forsikringsorgan at opføre regnskaber i forbindelse med virksomhed udøvet til fordel for socialforsikrede, fritager denne medlemsstat i tilfælde af tjenesteydelse, som medfører, at den begunstigede må rejse, statsborgere fra medlemsstater, der er etableret i en anden medlemsstat, for at opfylde dette krav.

Den begunstigede underretter dog forud eller, i hastende tilfælde, efterfølgende dette organ om sin tjenesteydelse.

C. Fællesbestemmelser om retten til etablering og fri udveksling af tjenesteydelse

Artikel 18

Såfremt der i en medlemsstat, som er værtsland, findes bestemmelser om benyttelsen af den erhvervsmæssige titel, der hører til en af de i artikel 1 omhandlede former for virksomhed, benytter statsborgere fra de øvrige medlemsstater, som opfylder de betingelser, der er fastsat i artikel 2 og i artikel 9, stk. 1, den erhvervsmæssige titel i medlemsstaten, der er værtsland, som i denne stat svarer til deres uddannelsesniveau, og gør brug af forkortelsen for den.

Stk. 1 finder ligeledes anvendelse på benyttelsen af titel som speciallæge for speciallæger, der opfylder de i henholdsvis artikel 4 og 6 og artikel 9, stk. 2, 3 og 4 fastsatte betingelser.

Artikel 19

Såfremt en medlemsstat, der er værtsland, af sine egne statsborgere kræver aflæggelse af ed eller et høj-

tideligt løfte for adgang til at optage eller udøve en af de i artikel 1 omhandlede former for virksomhed, og i de tilfælde, hvor udformningen af denne ed eller dette løfte ikke er brugbar for statsborgere fra de øvrige medlemsstater, sørger denne stat for, at der tilbydes de pågældende en passende og dækkende udformning.

Artikel 20

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger med henblik på at gøre det muligt for de begunstigede at holde sig underrettet om sundheds- og sociallovgivningerne samt i givet fald om reglerne om lægens pligter i den medlemsstat, der er værtsland.

I dette øjemed kan de oprette informationskontorer, i hvilke de begunstigede kan få de nødvendige oplysninger. I tilfælde af etablering kan medlemsstater, der er værtslande, pålægge de begunstigede at optage forbindelse med disse kontorer.

2. Medlemsstaterne kan oprette de i stk. 1 omhandlede kontorer hos de kompetente myndigheder og organer, som de udpeger inden for den i artikel 25, stk. 1, fastsatte frist.

3. Medlemsstaterne drager omsorg for, at de begunstigede, i givet fald, i deres egen og i deres patienters interesse, erhverver sig de nødvendige sproglige kundskaber for udøvelse af deres faglige virksomhed i modtagerlandet.

KAPITEL VIII

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 21

De medlemsstater, der af deres egne statsborgere som betingelse for at kunne anerkendes som læge for en sygeforsikring kræver gennemførelse af en forberedende turnus, kan i et tidsrum af 5 år fra meddelelsen af dette direktiv pålægge statsborgere fra de øvrige medlemsstater den samme pligt. Turnusperiodens varighed kan dog ikke overstige 6 måneder.

Artikel 22

Den medlemsstat, der er værtsland, kan i tilfælde af begrundet tvivl af en anden medlemsstats kompetente myndigheder kræve en bekræftelse på ægtheden af de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifika-

tionsbeviser, som er udstedt i denne medlemsstat og omhandlet i kapitlerne II-V, samt en bekræftelse på, at den begunstigede har opfyldt alle de uddannelsesbetingelser, som kræves i direktiv 75/363/EØF.

Artikel 23

Medlemsstaterne udpeger inden for den i artikel 25, stk. 1, fastsatte frist de myndigheder og organer, der er bemyndiget til at udstede eller modtage de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, samt de dokumenter og oplysninger, som er omhandlet i dette direktiv, og underretter omgående de andre medlemsstater og Kommissionen herom.

Artikel 24

Dette direktiv finder ligeledes anvendelse på statsborgere i medlemsstaterne, som i overensstemmelse med forordning (EØF) nr. 1612/68 som lønmodtageren udøver eller agter at udøve én af de i artikel 1 nævnte virksomheder.

Artikel 25

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme dette direktiv inden 18 måneder efter dets meddelelse og underretter straks Kommissionen herom.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 26

I tilfælde, hvor der ved anvendelsen af dette direktiv skulle opstå større vanskeligheder for en medlemsstat på særlige områder, undersøger Kommissionen disse vanskeligheder sammen med denne stat og indhenter udtalelse fra det ved afgørelse 75/365/EØF ⁽¹⁾ nedsatte udvalg af højere embedsmænd inden for sundhedsvæsenet.

Kommissionen fremsætter i givet fald passende forslag for Rådet.

Artikel 27

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Luxembourg, den 16. juni 1975.

På Rådets vegne

R. RYAN

Formand

(¹) Se side 19 i denne Tidende.

RÅDETS DIREKTIV

af 16. juni 1975

om samordning af de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om virksomhed
som læge

(75/363/EØF)

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 49, artikel 57, artikel 66 og artikel 235,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det økonomiske og sociale Udvalg ⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

Ved gennemførelsen af den gensidige anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser som foreskrevet i Rådets direktiv 75/362/EØF af 16. juni 1975 om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for læger omfattende foranstaltninger, som skal lette den faktiske udøvelse af retten til etablering og fri udveksling af tjenesteydelser ⁽³⁾, gør sammenlignelige uddannelser i medlemsstaterne det muligt at begrænse samordningen på dette område til at omfatte et krav om overholdelse af mindstenormer og i øvrigt overlade det til medlemsstaterne frit at tilrettelægge deres undervisning;

med henblik på gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for speciallæger, og for at sætte samtlige udøvere af erhvervet, som er statsborgere i medlemsstaterne, på nogenlunde lige fod inden for Fællesskabet, har en vis samordning af uddannelsesbetingelserne for speciallæger vist sig at være nødvendig; der bør derfor fastsættes visse minimumskriterier både for adgangen til speciallægeuddannelsen, dennes minimumsvarighed, undervisningsformen og stedet, hvor denne skal finde sted, samt for det tilsyn, den skal undergives; disse kriterier vedrører kun specialer, der er fælles for alle medlemsstaterne eller for to eller flere medlemsstater;

den samordning af udøvelsesbetingelserne, der fastsættes i dette direktiv, udelukker for så vidt ikke en senere samordning;

hvad angår den samordning af uddannelsen, som fastsættes i dette direktiv, er der for øjeblikket i størstedelen af medlemsstaterne ingen forskel på uddannelsen af læger, der ønsker at udøve deres virksomhed som lønmodtagere, og uddannelsen af læger, der ønsker at virke som selvstændige; det synes derfor nødvendigt for i fuldt omfang at fremme den frie bevægelighed for erhvervets udøvere i Fællesskabet at udstrække anvendelsen af dette direktiv til læger, der er lønmodtagere —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

1. Medlemsstaterne gør adgangen til at optage og udøve virksomhed som læge betinget af besiddelse af et eksamensbevis, certifikat eller andet kvalifikationsbevis for læger som omhandlet i artikel 3 i direktiv 75/362/EØF, som yder garanti for, at den pågældende gennem hele sin uddannelse har erhvervet:

- fyldestgørende kendskab til de videnskaber, som lægegerningen bygger på, samt en god forståelse af videnskabelig metode, herunder principperne for måling af biologiske funktioner, vurdering af videnskabeligt fastlagte kendsgerninger og en bedømmelse af oplysningerne;
- fyldestgørende kendskab til raske og syge menneskers opbygning, funktion og adfærd, samt til forbindelserne mellem menneskets sundhedstilstand og dets fysiske og sociale miljø;
- fyldestgørende kendskab til kliniske discipliner og behandlinger, som giver den pågældende et sammenhængende billede af de mentale og fysiske sygdomme, af lægegerningen set ud fra den profylaktiske, den diagnostiske og den terapeutiske synsvinkel, og af den menneskelige forplantning;
- fyldestgørende klinisk erfaring på sygehuse under passende tilsyn.

2. Den samlede medicinske uddannelse omfatter mindst seks års studier eller 5 500 timers teoretisk og praktisk undervisning ved et universitet eller under tilsyn af et universitet.

⁽¹⁾ EFT nr. C 101 af 4. 8. 1970, s. 19.

⁽²⁾ EFT nr. C 36 af 28. 3. 1970, s. 19.

⁽³⁾ Se side 1 i denne Tidende.

3. Adgang til denne uddannelse forudsætter, at den studerende er i besiddelse af et eksamensbevis eller certifikat, som giver ham adgang til det pågældende studium ved universiteterne i en medlemsstat.

4. For personer, som begyndte deres studier inden den 1. januar 1972, kan den i stk. 2 omhandlede uddannelse omfatte en praktisk heltidsuddannelse på universitetsniveau af seks måneders varighed under tilsyn af de kompetente myndigheder.

5. Dette direktiv udelukker ikke på nogen måde medlemsstaternes mulighed for på deres eget område og efter deres lovgivning at give indehavere af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, som ikke er erhvervet i en medlemsstat, adgang til at optage og udøve virksomhed som læge.

Artikel 2

1. Medlemsstaterne drager omsorg for, at den uddannelse, der fører til erhvervelsen af et eksamensbevis, certifikat eller andet kvalifikationsbevis for speciallægger, mindst opfylder følgende betingelser:

- a) den forudsætter gennemførelse og godkendelse af seks års studier inden for rammerne af den i artikel 1 omhandlede uddannelsescyklus;
- b) den omfatter en teoretisk og praktisk undervisning;
- c) den følges på heltidsbasis under tilsyn af de kompetente myndigheder eller organer;
- d) den finder sted på et universitet, på et universitetssygehus eller, i givet fald, i en anden institution inden for sundhedsområdet, der er godkendt til dette formål af de kompetente myndigheder eller organer;
- e) den omfatter speciallæge-kandidatens personlige deltagelse i de pågældende forvaltnings virksomhed og ansvar.

2. Medlemsstaterne gør udstedelsen af et eksamensbevis, certifikat eller andet kvalifikationsbevis for speciallæger betinget af besiddelsen af et af de i artikel 1 omhandlede eksamensbeviser, certifikater eller andre kvalifikationsbeviser for læger.

3. Medlemsstaterne udpeger inden for den i artikel 7 fastsatte frist de myndigheder eller organer, der er kompetente til at udstede de i stk. 1 omhandlede eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser.

Artikel 3

1. Med forbehold af princippet om heltidsuddannelse, der er indeholdt i artikel 2, stk. 1, litra c), og så længe Rådet ikke har truffet sine afgørelser i over-

ensstemmelse med stk. 3, kan medlemsstaterne give tilladelse til speciallægeuddannelse på deltidsbasis på de af de kompetente nationale myndigheder godkendte betingelser, såfremt en heltidsuddannelse som følge af berettigede omstændigheder ikke vil være gennemførlig.

2. Den samlede varighed af speciallægeuddannelsen må ikke afkortes i medfør af stk. 1. Uddannelsesniveaulet må ikke sænkes, hverken fordi der er tale om en deltidsuddannelse eller på grund af udøvelse af lønnet privat erhvervsvirksomhed.

3. Senest fire år efter meddelelsen af dette direktiv skal Rådet — på grundlag af en fornyet undersøgelse af situationen og efter forslag fra Kommissionen samt under hensyntagen til, at der fortsat skal være mulighed for deltidsuddannelse under visse omstændigheder, der skal behandles for hvert speciale — træffe afgørelse om, hvorvidt bestemmelserne i stk. 1 og 2 skal bibeholdes eller ændres.

Artikel 4

Medlemsstaterne drager omsorg for, at varigheden af nedennævnte speciallægeuddannelser ikke er mindre end følgende:

Gruppe 1:

- almen kirurgi
- neurokirurgi
- intern medicin
- urologi
- ortopædi

5 år

Gruppe 2:

- gynækologi og obstetrik
- pædiatri
- medicinske lungesygdomme

4 år

Gruppe 3:

- anæstesiologi
- oftalmologi
- oto-rhino-laryngologi

3 år

Artikel 5

De medlemsstater, i hvilke der findes administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser på dette område, sikrer, at varigheden af nedennævnte speciallægeuddannelser ikke er mindre end følgende:

Gruppe 1:

- plastikkirurgi
- thoraxkirurgi
- karkirurgi
- neuropsykiatri
- pædiatrisk kirurgi
- kirurgisk gastroenterologi

5 år

Gruppe 2:

- cardiologi
- gastroenterologi
- neurologi
- reumatologi
- psykiatri
- klinisk biologi
- radiologi
- diagnostisk radiologi
- terapeutisk radiologi
- tropemedicin
- farmakologi
- børnepsykiatri
- mikrobiologibakteriologi
- patologisk anatomi
- occupational medicine
- klinisk kemi
- immunologi
- dermatologi
- venerologi
- geriatri
- nefrologi
- epidemiske sygdomme
- community medicine
- blodtypeserologi

4 år

Artikel 8

Som overgangsforanstaltning og uanset artikel 2, stk. 2,

- a) gælder det for Luxembourg, og udelukkende for de luxembourgske eksamensbeviser som er omhandlet i loven af 1939 om tildeling af akademiske grader, at et bevis for tilladelse til at betegne sig som speciallæge kun udstedes til indehavere af bevis for, at de har bestået lægevidenskabelig embedseksamen med fagene medicin, kirurgi og fødselshjælp, udstedt af Luxembourgs eksamensudvalg;
- b) gælder det for Danmark, og udelukkende for de beviser for bestået lægevidenskabelig embedseksamen, som udstedes af det lægevidenskabelige fakultet ved et dansk universitet med de i udenrigsministeriets lovebekendtgørelse af 14. maj 1970 om udøvelse af lægegerning angivne retsvirkning, at udstedelse af tilladelse til at betegne sig som speciallæge alene er betinget af besiddelse af de nævnte beviser.

De under litra a) og b) omhandlede eksamensbeviser kan udstedes til kandidater, hvis uddannelse er påbegyndt inden udløbet af den i artikel 9, stk. 1, omhandlede frist.

Artikel 9

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme dette direktiv inden 18 måneder efter dets meddelelse og underretter straks Kommissionen herom.
2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 10

I tilfælde, hvor der ved anvendelsen af dette direktiv skulle opstå større vanskeligheder for en medlemsstat på særlige områder, undersøger Kommissionen disse vanskeligheder sammen med denne stat og indhenter udtalelse fra det ved afgørelse 75/365/EØF (2) nedsatte udvalg af højere embedsmænd inden for sundhedsvæsenet.

Kommissionen fremsætter i givet fald passende forslag for Rådet.

Artikel 11

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Luxembourg, den 16. juni 1975.

På Rådets vegne

R. RYAN

Formand

Artikel 6

Dette direktiv finder tillige anvendelse på statsborgere i medlemsstaterne, som i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 1612/68 af 15. oktober 1968 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Fællesskabet (1) udøver eller agter at udøve én af de i artikel 1 i direktiv 75/362/EØF omhandlede virksomheder som læge.

Artikel 7

Som overgangsforanstaltning og uanset artikel 2, stk. 1, litra c), og artikel 3, kan de medlemsstater, hvis administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser på det tidspunkt, hvor direktivet meddeles, hjemler en form for speciallægeuddannelse på deltidbasis, fortsat anvende disse bestemmelser på kandidater, som har påbegyndt deres speciallægeuddannelse ikke senere end fire år efter meddelelsen af dette direktiv. Denne periode kan forlænges, såfremt Rådet ikke har truffet nogen afgørelse i henhold til artikel 3, stk. 3.

(1) EFT nr. L 257 af 19. 10. 1968, s. 2.

(2) Se side 19 i denne Tidende.